LIAHONA

148. ÅRGANG • NUMMER 5 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MAJ 1999

MAJ 1999

LIAHONA

PÅ OMSLAGET
På forsiden: VDR-emblemet, som her vises af Lai Kuan-wen, afspejler den kærlighed til sandheden, som udtrykkes af de hellige i Taiwan, når de ser på Kirkens vækst på deres »smukke ø«. Se »Taiwan: Fire årtiers tro«, side 28. (Foto: Christopher K. Bigelow).

***LILLE LIAHONAS* FORSIDE**
Wallace og Brian Githehu er sidste dages hellige pionerer i deres afrikanske hjemland. Se »Wallace Githehu fra Nairobi i Kenya«, side 2. (Foto: Barbara Jean Jones).

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

SE SIDE 46

LILLE LIAHONA

SE SIDE 28

SE SIDE 12

SE *LILLE LIAHONA*, SIDE 14

SE SIDE 26

Maj 1999. 148. årgang. Nummer 5
LIAHONA 99985 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Marlin K. Jensen
Vejledere: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: Roger Terry
Redaktionsmedarbejder: Jenifer Greenwood
Planlægning: Beth Dayley
Tidsskriftasssistent: Konnie Shakespear
Redaktionsassistent: Lanna J. Carter

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designer: Tadd R. Peterson
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Thomas S. Groberg, Denise Kirby, Jason L. Mumford, Deena L. Sorensen
Digital Prepress: Jeff Martin

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Eva Pallesen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Nordisk Servicekontor, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046- 31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 85 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under »Andet«. Skriv: »Liahona«.

Indsend manuskripter og spørgsmål til International Magazines, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org.

Kirkens internationale tidsskrift udgives på albansk, bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijisk, finsk, fransk, haitisk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, karibati, kinesisk, koreansk, lettisk, litauisk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada:
MAY 1999 vol. 148 no. 5. LIAHONA (USPS 311-480) (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

EN TAK FRA MADAGASKAR

Jeg blev meget rørt over at læse »Primary – Hvor stor er ikke vor glæde« i *L'Etoile* (fransk) i juni 1998. Det er en stor trøst at finde sådanne artikler i *L'Etoile*. Det giver medlemmer af Kirken i hele verden mulighed for at lære deres brødre og søstre på Madagaskar at kende.

Jeg gav eksemplarer af nummeret til flere af mine venner, som har vist interesse for evangeliet. Nogle af dem bliver nu undervist af missionærerne.

Jeg vil gerne udtrykke min taknemlighed for dette tidsskrift. Hver gang jeg læser det, rører det ved noget i mig. Mit hjerte siger mig, at Joseph Smith vitterlig var Guds profet.

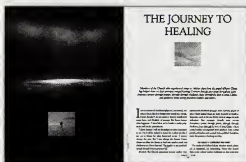
Fleurette Ranaivojaona,
Antananarivo 2. Gren,
Antananarivo Distrikt på Madagaskar

EN BØN OM HJÆLP TIL AT STYRKE FAMILIERNE

Jeg er missionær i Guatemala City Syd Mission i Guatemala og virker i øjeblikket som grenspræsident. For nylig kom et par med ægteskabelige problemer til mig for at få hjælp. Jeg søgte hjælp i skrifterne og i *Liahona* (spansk) for at finde information i dem. Desværre fandt jeg ikke den hjælp, jeg søgte, i den stak *Liahona*, som jeg ivrigt så igennem. Jeg er godt klar over, at det er svært at dække mange forskellige emner på den begrænsede plads, men jeg skriver for at foreslå, at I bringer flere artikler om ægteskab og familieforhold. Den slags artikler velsigner dem, der ønsker at leve på Herrens måde og ikke på verdens måde.

Ældste Daniel Joseph Seelos,
Guatemala City Syd Mission i Guatemala

Redaktørens bemærkning: *Vi tager med glæde imod forslag til emner fra vore læsere og er taknemlige for de ideer, som vi får. Hvis du har erfaringer med eller forslag til, hvordan man styrker ægteskabet og familien, så fortæl os om dem. Send din beretning til International Magazine, 50 East North Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150–3223, USA. Husk at vedlægge adresse, telefonnummer, ward eller gren og stav.*

BØN – AT SØGE GUDS VILJE

I artiklen »Vejen til helbredelse« i *Liahona* (engelsk) i april 1998, læste jeg et afsnit, der hed »Bøn – intet at tabe«. De ord rørte mit hjerte. Jeg indså, at mine problemer var blevet hovedtemaet i mine bønner. Siden da har jeg ændret holdning og sat min søgen efter at gøre Guds vilje først i mine bønner. Jeg har følt fred og trøst, når jeg erkendt mit behov for Guds visdom til at løse mine problemer.

Søster Josephine Valles,
Naga Mission i Filippinerne

LIVETS FORPLIGTELSER

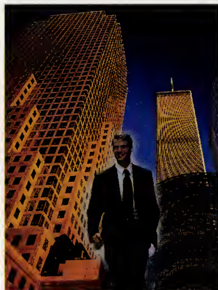
Præsident Gordon B. Hinckley

For nylig talte jeg til en gruppe unge studerende om nogle af de forpligtelser, som de står over for nu og i fremtiden. Det, som jeg drøftede med dem, gælder for os alle:

De fire forpligtelser, som jeg tænker på, er:

1. *Arbejde.*
2. *Familie.*
3. *Kirken.*
4. *En selv.*

Et: Vælg en beskæftigelse, som du vil være glad for. Du kommer til at tilbringe otte eller flere timer med det gennem det meste af din fremtid. Vælg noget, som du holder af. Selvfølgelig betyder indtægten noget, men man behøver ikke at være mangemillionær for at være lykkelig. Faktisk er der større sandsynlighed for, at man bliver ulykkelig, hvis rigdom er ens eneste mål. Så bliver man slave af det. Det vil farve alle ens beslutninger. Man skal have nok til at klare sig for. Man skal have nok til at kunne forsørge sin familie. Det er bedst, at manden er forsørgeren, og at hustruen ikke arbejder, når de får børn. Det kan i nogle tilfælde blive nødvendigt for hende at gøre det, men hvis man træffer kloge valg nu, så er det ikke sandsynligt, at det sker.

Når du vælger en karriere, bør du også tænke på, at der er andet i livet, som også har stor værdi. Den største opgave, den største udfordring og den største tilfredsstillelse ligger i at opdrage en god familie.

TIL VENSTRE: FOTO: JERRY GARNS; TIL HØJRE: FOTO: FPG INTERNATIONAL

Vælg et fag, hvor du kan udvikle dig. Man har brug for den motivation, som kommer af en ny indsats og nye ambitioner, nye opdagelser og nye udfordringer.

Få al den uddannelse, som er nødvendig for at kvalificere dig til dit valgte fag. Konkurrencen er hård i denne verden. Den slider mennesker op. Den knuser mange. Men vi er nødt til at se den i øjnene, den er noget, som vi må leve med.

Vælg noget, som vil være stimulerende og tankevækkende og give dig mulighed for at gøre noget for at forbedre det samfund, som du lever i.

Dette er tiden, hvor du skal forberede dig til dit fremtidige virke. Spild ikke tiden. Udnyt den. Fyld dit hoved med kundskab. Sug den til dig. Overvej den. Lad den blive en del af dig.

Men når du vælger en karriere, bør du også tænke på, at der er andet i livet, som også har stor værdi. Den største opgave, den største udfordring og den største tilfredsstillelse ligger i at opdrage en god familie. Der skal også være tid til tjeneste i Kirken. Ellers vil disse væsentlige dimensioner af din tilværelse køre på vågeblus.

Livet har det med at føre os rundt i mange aspekter af vores valgte karriere. Det vil sandsynligvis ske endnu hyppigere i fremtiden. Den uddannelse, som du sikrer dig nu, kan danne det grundlag, på hvilket du kan bygge en karriere, som vil dække mange virkefelter.

To: Familien. Enhver normal ung mand tragter efter at få en hustru. Enhver normal ung kvinde tragter efter at få en mand. Vær din kommende ægtefælle værdig. Respektér ham eller hende. Giv ham eller hende opmuntring. Elsk din ægtefælle af hele dit hjerte.

Valget af ægtefælle er den vigtigste beslutning, du kommer til at træffe i dit liv.

Der findes ingen erstatning for et tempelægteskab. Det er det eneste sted under himlen, hvor et par kan blive viet for al evighed. Lad være med at snyde dig selv. Snyd ikke din ægtefælle. Lad være med at tage til takke med noget mindre. Gift dig med den rette person på det rette sted til rette tid.

Vælg en livsledsager med samme tro. Så vil I have større sandsynlighed for at blive lykkelige. Vælg en livsledsager, som du altid kan ære og respektere og som kan supplere dig. En, som du kan skænke hele dit hjerte, hele din kærlighed, hele din troskab og hele din loyalitet. Træf den beslutning, at der aldrig vil komme noget imellem jer, som kan ødelægge jeres ægteskab. Få det til at fungere. Beslut jer for at få det til at fungere. Vi ser alt for mange skilsmisser, hvor hjerter knuses og liv ødelægges. Vær nidkært trofaste mod hinanden.

I vil ikke altid være unge og smukke. Der kommer et tidspunkt, hvor I holder op med at vokse jer højere og i stedet begynder at skrumpe. Jeg kan huske, at jeg for nylig sad ved middagsbordet med min hustru. Jeg kiggede hen over bordet på hendes hænder, der engang var unge og smukke, men som nu er krogede og rynkede. Jeg fik tårer i øjnene. Billeder fra hendes ungdom fór gennem mit hoved. Jeg så hende, da børnene var små, og hun var ung og stærk og kørte dem omkring og tog sig af deres behov. Hun lavede mad og syede, hun vaskede og gjorde rent, hun gik til deres skolekomedier, hun læste bøger og gik til koncerter, hun tjente i flere forskellige stillinger i Kirken, og hun var så kvik og smuk og lykkelig.

Nu har vi været gift i 62 år. Det er lang tid. Vi er blevet gamle og rynkede. Men vores kærlighed og respekt og loyalitet mod hinanden er forblevet uformindsket. Vores børn er blevet voksne. Vi har børnebørn, som er voksne, og vi har oldebørn, som er ved at blive store. Jeg kunne ikke ønske mere for jer end det, som jeg har haft i mit forhold til min smukke hustru.

Et godt ægteskab kræver tid. Det kræver en indsats. Man skal pleje det. Man skal tilgive og glemme. Man skal være fuldstændig trofaste mod hinanden. De fleste af jer vil gifte jer og få børn. De bliver kilden til jeres største stolthed og glæde. Det håber jeg. Opdrag dem i kærlighed. I skal ikke hundse med dem. I skal ikke blive vrede på dem.

FOTO: BRIAN K. KELLY

Lad Kirken blive din gode ven. Lad den blive den bedste partner. Tjen der, hvor du kaldes til at tjene. Gør, hvad du bliver bedt om.

I skal bare elske dem. Hvis de begår fejltrin, så tilgiv dem og hjælp dem til at undgå gentagelser. Men lad dem betragte jer som deres sandeste og bedste venner, deres stadige støtter.

Alt dette kan blive til virkelighed, hvis I træffer dette vigtige valg under bøn og ledet af jeres instinkt og vælger en kær livsledsager, som vil stå ved jeres side i tykt og tyndt altid og for evigt.

Tre: Tjeneste i Kirken. Lad Kirken blive din gode ven. Lad den blive den bedste partner. Tjen der, hvor du kaldes til at tjene. Gør, hvad du bliver bedt om. Enhver stilling, som du kaldes til, vil øge dine evner. Jeg har tjent i mange forskellige ansvarsområder i denne storslåede organisation. Ethvert virke har medført sine egne velsignelser.

Det kræver også uselvisk hengivenhed, urokkelig loyalitet og tro. Du kommer til at tjene i mange forskellige ansvar i løbet af dit liv. Nogle af dem virker måske små, men der er ingen små eller ubetydelige kaldelser i denne Kirke. Enhver kaldelse er betydningsfuld. Enhver kaldelse er nødvendig for værkets fremgang. Nedgør aldrig et ansvar i Kirken.

For nylig lyttede jeg til en taler ved nadvermødet i vores ward. I mange år havde han tjent som biskop og i mange andre kaldelser. Men han talte om en vidunderlig opgave, som han og hans hustru for nylig havde fået. De skulle tage sig af et nyt medlem i Kirken, en ung mor med tre børn. De underviste hende regelmæssigt, en gang om ugen. De styrkede hendes vidnesbyrd. De underviste hende i evangeliets forskellige aspekter. De opmuntrede hende i de kaldelser, hun havde i wardet. De var altid parat til at besvare hendes spørgsmål, oplyse hende og hjælpe hende med at forstå lærdomme, som syntes uklare. Alt dette havde de gjort, indtil hun og hendes børn var stærke nok til at klare sig på egen hånd. Den unge mor og hendes børn er nu flyttet til et andet område. Men denne kvinde, som havde nydt godt af deres interesse, skriver stadig til dem og udtrykker sin kærlighed og taknemlighed.

Gør plads til Kirken i din tilværelse. Lad din kundskab om dens lærdomme øges. Forøg din viden om dens organisation. Lad din kærlighed til dens evige sandheder blive stærkere og stærkere.

Kirken vil måske bede dig om at yde ofre. Den vil måske bede dig om at give det allerbedste, som du kan give. Det vil ikke være et afsavn, for du vil opdage, at det bliver en investering, som giver afkast så længe du lever. Kirken er et reservoir af evige sandheder. Tag imod den og hold fast ved den.

Fire: Der er en anden interesse, som du også skal tænke på, når du planlægger din fremtid. Du har brug for tid til at meditere og tænke over tingene, at overveje lykkens store plan, som Herren har udtænkt for sine børn. Du skal studere skrifterne. Du skal læse gode bøger. Du skal nyde godt af den kultur, som er tilgængelig for os alle.

Jeg hørte engang præsident David O. McKay sige til De Tolv: »Brødre, vi bruger ikke nok tid på at meditere.«

Af hele mit hjerte tror jeg på de ord. Vi lever et travlt liv. Vi løber fra det ene til det andet. Vi slider os selv op i en tankeløs stræben efter mål, som er af flygtig værdi. Vi har ret til at bruge tid på selvransagelse og udvikling. Jeg kan huske, dengang min kære far var så gammel, som jeg er nu. Han boede i et hus, som havde en mur omkring grunden. Det var en lav mur, og når det var varmt i vejret, satte han sig ud på sin mur. For mig virkede det, som om han sad derude i timevis og tænkte, mediterede og overvejede det, han ville sige og skrive, for han var en dygtig taler og forfatter. Han læste meget, selv da han var meget gammel. Han holdt aldrig op med at udvikle sig. I hans øjne var livet et eventyr i tankevirksomhed.

Dine behov og ønsker i den retning vil ændre sig med alderen. Men vi har alle brug for en smule af det. Jeg begræder det tidsspilde, som folk bruger på at se ligegyldige fjernsynsudsendelser. Jeg er ikke modstander af sport. Jeg nyder at se en god footballkamp eller en god basketballkamp. Men jeg ser så mange mænd, der er helt besat af sport. Jeg tror, at deres liv ville blive beriget, hvis de i stedet for at sidde i sofaen og glo på en kamp, som er glemt i morgen, ville læse og tænke og gruble.

De ville blive velsignet, hvis de ville gå ud i nattemørket, kigge op på stjernehimlen og fundere over deres plads i den Almægtiges evige plan. Jeg tror, at David må have stået under stjernehimlen, da han udtalte:

»Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du satte der,

hvad er da et menneske, at du husker på det, et menneskebarn, at du tager dig af det?

Du har gjort det kun lidt ringere end Gud, med herlighed og ære har du kronet det« (Sl 8:3–5).

Så, mine kære brødre og søstre i Kirken, beslut jer for at få balance i jeres liv, at finde en god karriere, som I kan blive glade for, at opdrage en god familie, som vil vandre i retfærdighed og tro, at tjene godt og uselvisk i Kirken og i høj grad udvikles ved det, og at overveje livet ved at sidde for dig selv og tænke og opsende en bøn til den Gud, som har givet os alle disse vidunderlige ting.

Må Gud velsigne enhver af os. Må vi leve tæt til Herren og vandre med ham i tro, og må vi bære vidnesbyrd om hans godhed mod enhver af os. □

FOTO: CRAIG DIMOND

Du har brug for tid til at meditere og tænke over tingene, at overveje lykkens store plan, som Herren har udtænkt for sine børn. Du skal studere skrifterne. Du skal læse gode bøger. Du skal nyde godt af den kultur, som er tilgængelig for os alle.

FOTO: BRIAN K. KELLY

FOR SLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Livet byder på mange forpligtelser, såsom:
   - Karriere.
   - Familie.
   - Kirken.
   - En selv.

2. Når du skal vælge karriere, så vælg en, du vil blive glad for.

3. Dit valg af ægtefælle er den vigtigste beslutning i dit liv.

4. Lad Kirken være din gode ven. Tjen der, hvor du bliver kaldet til at tjene.

5. Enhver af os har brug for tid til at meditere og tænke over lykkens store plan, som Herren har udtænkt til os, tid til at læse i skrifterne, tid til at nyde godt af vores kultur.

UNGE BÆRER VIDNESBYRD OM HERRENS GODHED

I Budskab fra Det Første Præsidentskab i dette nummer af *Liahona* beder præsident Gordon B. Hinckley os om at »leve tæt til Herren og vandre med ham i tro, og … bære vidnesbyrd om hans godhed mod enhver af os« (»Livets forpligtelser«, *Liahona*, maj 1999, s. 7).

På de følgende sider bærer nogle af vore yngre læsere vidnesbyrd, som de har opnået ved at leve tæt på Herren og vandre i tro – og takke ham for deres velsignelser.

»AT SE MIN FAR IGEN«

Diana Mercedes Sandoval

Før jeg blev døbt som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som 14-årig, boede min familie i et hus, som tilhørte søster Gladys, der var medlem af Kirken. Jeg var ikke interesseret i det, som søster Gladys fortalte om Kirken, for jeg mente, at jeg var lykkelig, som jeg havde det.

Efter at have været gennem mange lidelser døde min far. Min mor og jeg elskede ham af hele vort hjerte. Hans død efterlod min mor og mig i en sørgelig tilstand – både økonomisk og åndeligt.

Mit liv blev fyldt med bitterhed og smerte. Til tider mente jeg, at Gud ikke elskede mig, og at han helt havde svigtet os. Min mor måtte arbejde, så jeg var alene hjemme hele dagen. Jeg græd og tænkte på alt det, som vi havde oplevet sammen med far. Jeg havde ikke ret mange venner og havde ikke lyst til noget som helst.

En dag spurgte søster Gladys søn Julian mig, om jeg ville tale med missionærerne. Til at begynde med sagde jeg nej, men han så så skuffet ud, at jeg besluttede at sige ja.

VANDRE I

KRISTUS GÅR PÅ VANDET, AF IULI IULIEVICH KLEVER, GENGIVET MED TILLADELSE FRA SOTHEBYS BILLEDBIBLIOTEK; FOTOILLUSTRATION: CAREY HENRIE; MODELFOTO

Diana Mercedes Sandoval, 17 år, Quiroga Ward, Tunjuelito Stav, Bogotá i Colombia

Missionærerne hilste venligt på mig og præsenterede sig. De så så glade ud, at jeg besluttede at lade dem undervise mig.

Under en af lektionerne fortalte de mig, at jeg kunne få min far at se igen, at han kunne blive døbt ved stedfortræder, og at vi kunne blive en evig familie. Fra det øjeblik vidste jeg, at Gud havde hørt mig, og at han elskede mig højt. Jeg besluttede at blive døbt.

Da jeg var blevet døbt, ville jeg fortælle min mor om sandheden, men hun var ikke interesseret. Vi skændtes en del, fordi jeg havde skiftet religion.

Jeg blev ved med at bede og håbe, at min mor en dag ville blive døbt. Efter tre år og mange bønner var hendes hjerte blødgjort, og hun blev medlem af Kirken. Nu lever vi lykkeligt sammen, og vores mål er at blive beseglet i templet. Og som om disse velsignelser ikke var nok, er Kirken nu ved at bygge et tempel i mit land!

Jeg ved, at dette er den sande Kirke, og at Gud elsker os meget højt. Jeg ved, at jeg skal se min far igen, og at vi kan blive én lykkelig, evig familie.

T R O

»JEG FINDER NOGET BEDRE«

Rui Miguel Simão Sequeira

Jeg mødte på arbejde kl. 8.00 den 2. maj 1997, sådan som jeg altid havde gjort det hver anden dag. Jeg skulle til at begynde på dagens dont, da min chef sagde, at han ville tale med mig. Gennem hele vores samtale kunne jeg fornemme, at han ville fyre mig. Han talte om bureaukratiske problemer med det vikarbureau, som jeg arbejdede for, og om love, som jeg ikke kendte meget til.

Til sidst blev jeg afskediget, og jeg gik derfra, mens jeg tænkte: *Hvad skal der nu ske? Nå jeg kommer hjem og fortæller, at jeg er blevet fyret, bliver min bedstemor skuffet.* Hun og resten af min familie var afhængige af min arbejdsindsats og økonomiske støtte til familien.

Så kom jeg pludselig i tanker om, at jeg kunne bede til Gud. Måske ville han hjælpe mig med at finde arbejde

Rui Miguel Simão Sequeira, 22 år, Silves Gren, Portimão Distrikt i Portugal

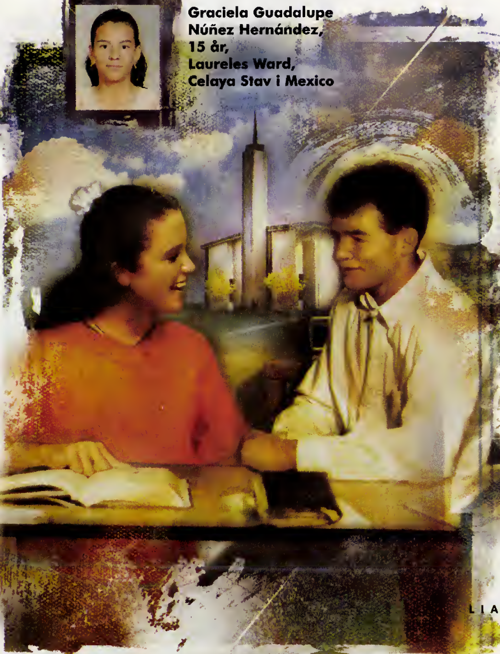
allerede i dag. Jeg gik ind mellem nogle træer, knælede og bad: »Himmelske Fader, hjælp mig med at finde arbejde i dag, så jeg ikke behøver at gå hjem og gøre min bedstemor ked af det.«

Jeg takkede ham, rejste mig og begyndte at gå. Jeg var blevet mere positiv og tænkte: *Når jeg har mistet det job, må det være fordi jeg får et bedre.* Jeg vandrede omkring to kilometer, indtil jeg kom forbi en byggeplads, hvor en af mine venner arbejdede. Da han så mig, spurgte han: »Rui, skal du ikke lave noget?«

Jeg forklarede, hvad der var sket, og han sagde: »Hvis du har lyst, kan du arbejde her.« Han var sjakbajs. Jeg sagde selvfølgelig ja tak til jobbet.

Og sådan gik det til, at jeg blev fyret kl. 8.00, og kl. 9.30, knap halvanden time senere, havde jeg arbejde igen. Gud havde hørt min bøn, og han havde hurtigt velsignet mig med et bedre job.

Der er stor kraft i bøn.

Graciela Guadalupe Núñez Hernández, 15 år, Laureles Ward, Celaya Stav i Mexico

»JEG FORTALTE HAM OM EVANGELIET«

Graciela Guadalupe Núñez Hernández

Da jeg gik i niende klasse, traf jeg en dreng ved navn Marco Aurelio Granados Dávila. Han ville gerne have, at jeg skulle være hans kæreste, og han ville med hjem og spørge min mor om tilladelse til det. Jeg fortalte ham, at i vores Kirke går vi ikke ud med nogen, før vi er mindst 16 år. Men han var stædig. Hver gang han nævnte det, fortalte jeg ham lidt mere om evangeliet.

En dag sagde min mor, at jeg skulle invitere ham med hjem. Hun talte med ham, og så inviterede vi ham begge med i kirke. Han sagde ja, og med tiden begyndte missionærerne at undervise ham. På et tidspunkt spurgte han, om han ville blive nødt til at skifte religion. Det bekræftede missionærerne. Det brød han sig ikke om at høre, men han holdt ikke op med at lytte til dem.

Og da han tog del i lektionerne, fik han et stærkere ønske om at blive døbt. Desværre var hans mor i udlandet. Og da han skulle have sin mors tilladelse til at blive døbt, måtte hans dåb vente næsten et år. I mellemtiden gik han til seminar, søndagens møder og ungdomsaktiviteter.

Endelig vendte hans mor tilbage, og han bad om hendes tilladelse. Tøvende gik hun med til det, og han blev døbt den 8. juli 1997.

Nu stræber vi begge efter at fortælle vores venner om evangeliet.

»DET VAR KLART OG TYDELIGT«

Elton John da Costa Santos

En dag i august 1989 var jeg i færd med at passe mine pligter, da min mor bad mig om at komme ind og lytte til et budskab fra to søstermissionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Elton John da Costa Santos, 18 år, Parta Ward, Campina Grande Stav i Brasilien

Skønt jeg kun var 12 år gammel, blev jeg interesseret i det, de sagde. Missionærerne opfordrede mig om at bede angående Mormons Bog og de principper, som de havde undervist os om. Det lovede jeg at gøre.

Da søstrene vendte tilbage for at undervise os for anden gang, havde min mor mistet interessen for det. Men med hendes tilladelse blev jeg ved med at lytte til dem. Søstrene mindede mig altid om at bede og spørge min himmelske Fader, om det, de fortalte mig, var sandt. Det tog jeg alvorligt, og jeg bad konstant, uden at der dog skete noget.

Jeg var med i kirke to gange og syntes godt om det, men jeg var stadig ikke sikker på, om den var sand. Jeg fortalte søstrene, at jeg ikke kunne blive døbt, fordi jeg ikke havde modtaget noget svar. Søstrene gentog blot deres opfordring til at blive døbt og sagde, at jeg skulle bede endnu mere inderligt.

Atter tog jeg imod deres udfordring og bad inderligt i en hel uge. Fordi jeg var så ung, ventede jeg måske en fantastisk manifestation, såsom en drøm eller et englebesøg. Der skete slet ikke noget i den retning. Da det blev søndag, besluttede jeg, at det var sidste gang, jeg ville tage med i kirke.

Den dag overværede jeg alle tre møder, begyndende med præstedømmemødet. Så overværede jeg gæsteklassen og endelig nadvermødet. Midt under nadvermødet skete der noget vidunderligt. Noget begyndte at brænde i mit hjerte, og jeg blev overvældet af en vished, som overgik alt, hvad jeg tidligere havde oplevet. Det var en enkel følelse, men den var klar og tydelig. Den strakte sig dybt ind i min sjæl og gennemtrængte hele mit væsen. Da mødet var forbi, var der sket en ændring med mig. Jeg fortalte søstrene, at jeg var parat til at blive døbt.

Jeg ved, at vor himmelske Fader hører vores bønner, når vi beder oprigtigt. Han kender os hver især, og han ved, hvornår tiden er inde til at besvare vores bønner. □

Hvordan har Herrens godhed velsignet dig? Liahona *vil gerne høre fra andre unge læsere, som har erfaring med at leve tæt på Herren og vandre med ham i tro. Send din beretning til Youth Articles, International Magazine, 50 East North Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150–3223, USA. Husk at vedlægge det fulde navn på alle, der omtales i din artikel, samt din adresse, telefonnummer, ward eller gren og stav. Hvis det er muligt kan du også vedlægge et billede af dig selv.*

»Vi priser jo dem salige, der holdt ud«

Søster Floripes Luzia Damasio, *nummer to fra venstre*, uden for templet i São Paulo, herunder.

For ikke så længe siden kom søster Floripes Luzia Damasio til templet i São Paulo sammen med andre medlemmer fra João Monlevade Gren i Belo Horizonte Stav i Brasilien. Under denne tempeltur fra den 3. til den 7. juni 1997 gik hun gennem tre sessioner hver dag, og en dag deltog hun i fire sessioner. Under denne tur blev hun også beseglet til sin afdøde mand og to andre familiemedlemmer – deriblandt sin datter Maria Raimundo, som modtog sin egen begavelse. Denne 500 kilometer lange rejse var søster Floripes tredje tur til templet siden sin dåb i 1993.

Intet af dette er usædvanligt, medmindre man kender lidt til søster Floripes og hendes omstændigheder.

Søster Floripes blev født den 13. december 1889, lidt over et år efter slavernes frigivelse i Brasilien i maj 1888. Hendes forældre var tidligere slaver og arbejdede for sukkerplantageejerne.

Men søster Floripes blev født fri. Hendes forældre lærte hende at værdsætte livet, friheden og arbejde. Og lige fra hun var helt lille, måtte hun arbejde for at skabe sig et bedre liv. Som ung kvinde giftede hun sig med Cassemiro Jovino da Silva, og de fik 12 børn. Han døde som 60-årig.

Det var først den 11. juli 1993 – i en alder af 103 – at søster Floripes blev døbt som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den 2. december 1994 – i en alder af næsten 105 år – rejste hun til templet i São Paulo for at modtage sin egen begavelse. Da hun sidst rejste til templet, var hun 107 år!

Mens søster Floripes tjente i templet, havde hun ikke lyst til at hvile. Hun var en smule træt, men sagde, at hun var glad for at være i templet.

På rejsens sidste dag ville hun gerne se lidt mere af byen São Paulo. Mens hun blev bekendt med gaderne, forretningerne og omgivelserne, udtrykte hun sin glæde over alt det nye, hun så. Hun var imponeret over de mange biler, fly og mennesker, og hun forklarede, at hun var vokset op med oksekærrer og hestevogne.

Søster Floripes, der nu er 109 år, har overlevet fem af sine børn. Hun planter og høster stadig sin egen mad, tilbereder sine egne måltider og passer sin datter, der også er enke, når hun er syg. Og hun ankommer altid tidligt til kirkebygningen hver søndag, selv om hun skal gå et stykke vej og tage en bus.

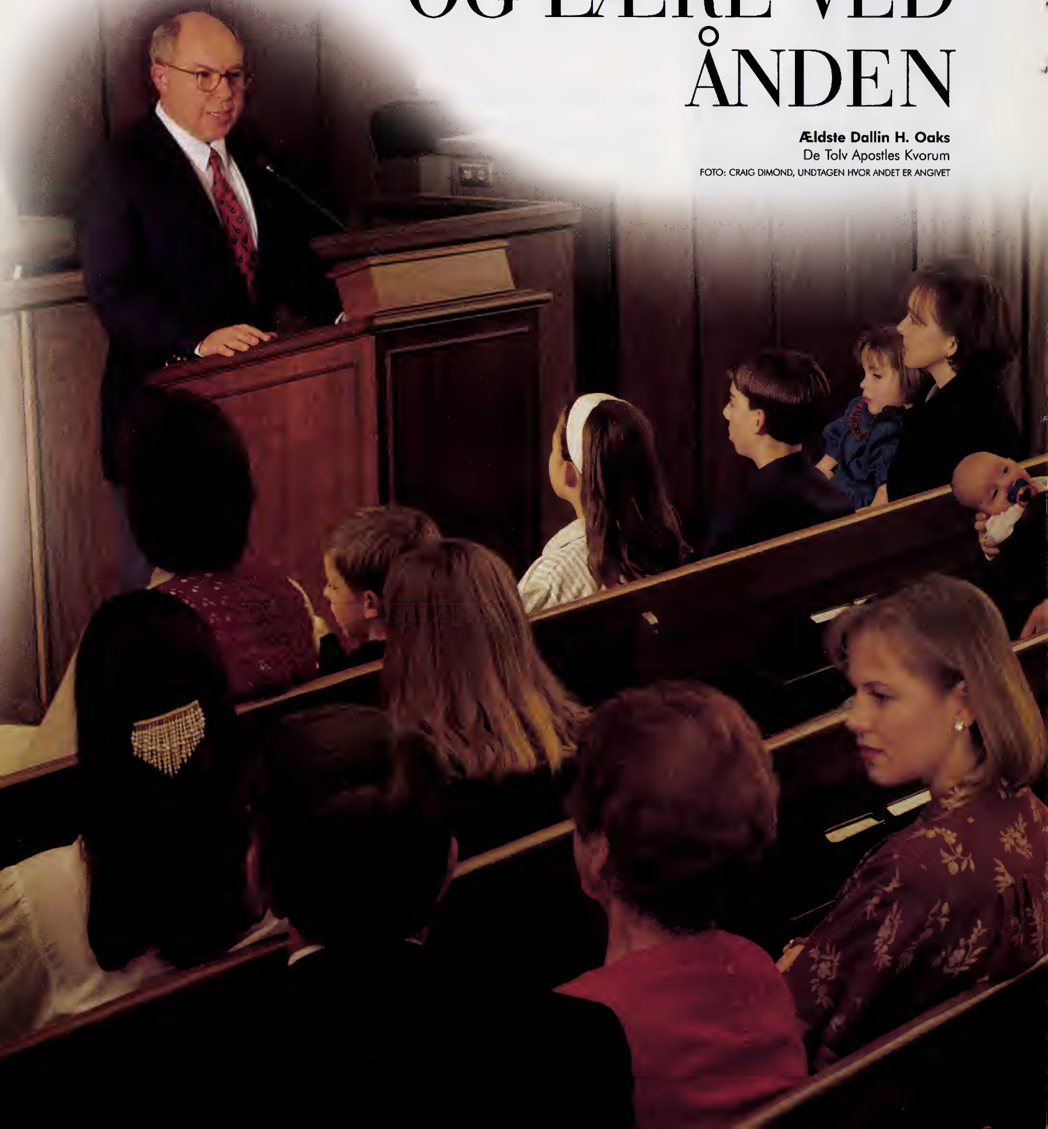
Søster Floripes giver ikke let efter for livets små irritationer og udfordringer. Selv om hendes ryg er bøjet af ælde, udviser hun stor beslutsomhed og udholdenhed og er et eksempel på glæden ved at leve et retskaffent liv. Hun beder for grenens medlemmer og opmuntrer dem altid til at have Ånden i deres liv. Når hendes besøgslærerinder kigger forbi, beder hun dem om at læse højt fra Mormons Bog.

Søster Floripes er, som Jakob skrev, et »forbillede, når det gælder at lide ondt og bære det tålmodigt«. Og som Jakob fortsætter: »Vi priser jo dem salige, der holdt ud« (Jak 5:10–11). □

AT UNDERVISE OG LÆRE VED ÅNDEN

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

FOTO: CRAIG DIMOND, UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET

HVIS VI UNDERVISER OG LÆRER PÅ DEN MÅDE, SOM HERREN HAR FORESKREVET, VIL HAN SENDE SIN ÅND TIL AT OPBYGGE OG OPLYSE OS.

I en åbenbaring til profeten Joseph Smith i 1831, der er kendt som »Kirkens lov«, befalede Herren: »Dersom I ikke modtager (Ånden), skal I ikke undervise« (L&P 42:14). Nogle måneder senere modtog profeten yderligere instrukser om dette emne, og de findes i afsnit 50 i Lære og Pagter:

»Hvortil er I blevet ordineret?

Til at prædike mit evangelium ved Ånden, ja, Talsmanden, der blev udsendt for at lære menneskene sandheden ... (Og) den, der modtager ordet gennem sandhedens ånd, modtager det, som det bliver prædiket af sandhedens ånd ...

Derfor forstår den, der prædiker, og den, der hører, hinanden, og begge bliver opbygget og glæder sig med hinanden« (L&P 50:13–14; 21–22).

Disse velkendte ord opridser essensen i al undervisning i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De er så kendte, at de næsten er blevet til slogans, men vi er i fare for at bruge dem uden at forstå dem. Jeg vil derfor tale om, hvad det vil sige at undervise ved Ånden, Helligånden, og hvordan vi kvalificerer os til at gøre det. Jeg vil også gennemgå nogle af de principper, som styrer kommunikation fra Herrens Ånd.

BETYDNINGEN AF AT UNDERVISE VED ÅNDEN

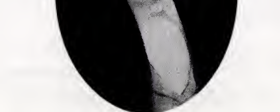
Herren beskrev betydningen af at undervise ved Ånden, da han sagde: »Dersom I ikke modtager (Ånden), skal I ikke undervise« (L&P 42:14). En letfattelig illustration af betydningen af den vejledning er at minde os selv om denne kendsgerning: Når vi drager ud i verden for at forkynde Jesu Kristi evangelium, vil mange af de mennesker, som vi underviser, være bedre uddannet end vi. Enhver præst, som vi møder, er bedre uddannet i teologi, end vi er. Vi har intet professionelt præsteskab. Vi har ingen teologiske fakulteter. Nogle af os har aldrig hørt om nogle af de emner, som de professionelle præster har brugt år på at lære.

Vore missionærer møder mennesker, som har studerer filosofi og metafysik, verdenshistorie og sprog, naturvidenskab og kunst. De træffer mennesker, som er bedre uddannet end de selv. Set i det lys, hvordan vil de da kunne forvente at opfylde deres mission, hvis de ikke har Herrens Ånd, og hvis de ikke underviser, som Ånden leder dem?

Vi kan ikke konkurrere med verden på dens præmisser. Hvis vi skal opfylde vores kaldelse, må vi undervise på Herrens måde.

Hvis vi har Herrens Ånd til at vejlede os, kan vi undervise et hvilket som helst menneske hvor som helst i verden, uanset hvor veluddannet vedkommende måtte være. Herren ved mere end nogen af os, og hvis vi er hans tjenere, der handler efter hans vejledning, kan han formidle sit frelses budskab til enhver sjæl.

Præsident Joseph Fielding Smith sagde: »Guds Ånd, som taler til menneskets ånd, har magt til at meddele sandheden med større virkning og forståelse, end den kan overføres gennem menneskelig kontakt, selv gennem himmelske væsner. Gennem Helligånden væves sandheden ind i hver fiber og sene af

Indtil Hyrum Smith blev kaldet til at prædike, skulle han forberede sig: »Søg ikke at forkynde mit ord,« sagde Herren, »men søg først at få mit ord, så skal din tunge blive løst, og dersom du ønsker det, skal du få min Ånd og mit ord, ja, Guds kraft til at overbevise menneskene.«

legemet, således at man aldrig kan glemme den« (*Lærdomme om frelse*, bind 1, s. 51).

Den vigtigste åbenbaring om undervisning med Ånden er afsnit 50 i Lære og Pagter. Der fortæller Herren Kirkens ældster, at de er blevet ordineret til »at prædike mit evangelium ved Ånden, ja, Talsmanden, der blev udsendt for at lære menneskene sandheden« (vers 14).

Dernæst stiller Herren dette spørgsmål til hver eneste af dem, der er blevet ordineret til at prædike sandhedens ord ved Ånden: »(Prædiker) han det (ordet) gennem sandhedens ånd eller på en anden måde?« (vers 17). Med andre ord, hvis vi anvender disse ord på vores egen situation: Underviser vi ved Ånden, eller underviser vi ved vores eget intellekt?

Afsnit 50 forklarer, at hvis vi underviser ved Ånden, så kan den, vi underviser, modtage ordet ved Ånden, og både lærer og elev »bliver opbygget og glæder sig med hinanden« (se vers 21–22).

I modsætning hertil forklarer åbenbaringen, at hvis vi underviser ved »nogen anden måde, er det ikke af Gud« (vers 20).

Det er en stærk belæring. Hvis vi underviser på den måde, som Herren har foreskrevet, kan han sende sin Ånd til at opbygge og oplyse dem, som vi underviser. Hvis vi ikke underviser på hans måde – hvis vi underviser ud fra vores egen kundskab og efter vores eget intellekt, og hvis vi holder os slavisk til det, vi har forberedt, eller til en andens visdom eller tekst – er vores undervisning »ikke af Gud«.

Ældste Bruce R. McConkie fra De Tolv Apostles Kvorum forkyndte dette princip med disse ord:

»Hvis I underviser i sandhedens ord – bemærk, at I siger det, som er sandt, alt, hvad I siger er korrekt og i orden – på en anden måde end ved Ånden, er det ikke af Gud. Hvilken anden måde kan man undervise på end ved Ånden? Ja, det er selvfølgelig ved intellektets kraft.

Forestil jer, at jeg kom her i aften og fremførte en storslået tale om undervisning, og at jeg gjorde det ved intellektets kraft uden Guds Ånds tilstedeværelse. Lad os antage, at hvert eneste ord, jeg sagde, var sandt, helt fejlfrit, men det var en intellektuel præsentation. Denne åbenbaring siger: ›Sker det på anden måde, er det ikke af Gud‹ (L&P 50:18).

Det vil sige, at Gud ikke fremførte budskabet gennem mig, fordi jeg brugte intellektets kraft i stedet for Åndens kraft. Intellektuelle virkemidler – fornuft og logik – kan gøre noget godt, og de kan bane vejen, og de kan berede sindet på at modtage Ånden under visse omstændigheder. Men omvendelse og overførsel af sandheder til menneskers hjerter sker kun, når der undervises ved Åndens kraft« (*The Foolishness of Teaching*, pjece, s. 9).

Hvis vi benytter os af debatteknik eller salgsmetoder eller gruppepsykologi, forkynder vi evangeliet på en anden måde, og så er det ikke af Gud.

Vi må undervise evangeliet ved Ånden, og vi må bære vidnesbyrd

TIL VENSTRE: MALERI GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKENS MUSEUM FOR DE SIDSTE DAGES HELLIGES KUNST OG HISTORIE

For at undervise ved Ånden skal vi holde budene og være rene for Herren, så hans Ånd kan dvæle i vort personlige tempel.

om sandheden. Når vi gør det, vidner Helligånden for den oprigtigt søgende, at det, der bliver sagt, er sandt.

Intellektuelle virkemidler – fornuft og logik – kan berede vejen, og de kan hjælpe os i vores forberedelse. Men hvis vi er bundet af dem i stedet for af Herrens Ånd, så underviser vi ikke i evangeliet på Herrens måde.

Herren understregede den sandhed, da han sagde: »Forlad dig på den Ånd, der leder dig til det gode, ja, som får dig til at handle retskaffent, at vandre ydmygt og dømme retfærdigt; thi det er min Ånd« (L&P 11:12).

Det er sådan, vi skal forkynde evangeliet.

SÅDAN UNDERVISER MAN VED ÅNDEN

At undervise ved Ånden kræver, at vi holder budene og er rene for Gud, så hans Ånd kan dvæle i vores personlige tempel. Dette princip forkyndes i mange skrifter, og det forkyndes af alle levende profeter.

Vi ved, at Herrens Ånd ikke dvæler i urene templer (se 1 Kor 3:16–17).

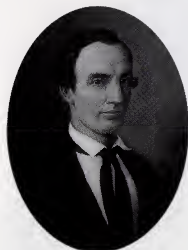
Vi skal derfor rense os selv gennem omvendelse, bekendelse om nødvendigt, og ved at undgå urene handlinger og tanker.

Nødvendigheden af at holde budene og være rene fremgår også af nadverbønnerne, som vi hører hver eneste uge. Ifølge disse bønners ordlyd, vidner vi, når vi modtager nadveren, om at vi er villige til at påtage os hans navn, hvilket er noget helligt og højtideligt. Vi vidner også om, at vi vil holde hans bud, og at vi vil altid erindre ham. De, der holder løftet om altid at erindre Guds Søn, vil bestemt ikke vanhellige hans navn eller bruge vulgære eller grove ord eller bevidst udsætte sig selv for omgivelser eller påvirkninger, som ikke er i overensstemmelse med altid at erindre Guds Søn.

Vi gør alt dette, siger bønnen, for at »hans Ånd altid må være hos« os (L&P 20:77).

Vi kan ikke have Helligånden – han, der formidler personlig åbenbaring – hvis vi er i overtrædelse, eller hvis vi er vrede, eller hvis vi er i åbent oprør mod Guds udvalgte myndigheder.

Den bedste måde at modtage åbenbaringens ånd på, er ved at lytte til og studere de ord, som er blevet talt under Helligåndens indflydelse. Med andre ord modtager vi Ånden ved at læse skrifterne eller læse og lytte til taler af inspirerede ledere.

Fra en åbenbaring til Oliver Cowdery lærer vi, at Gud underviser sine sønner og døtre ved sin Ånds kraft, som oplyser deres sind og indgyder dem fred.

For lige at opsummere, så vil Herrens Ånd, som er midlet til åbenbaring, ikke dvæle i et urent tempel, og hvis vi skal have Ånden med os, skal vi holde Guds bud og holde os selv rene i ord og gerning.

FORBEREDELSE

Når vi hengiver os til Herrens værk, skal vi udføre det hårde arbejde, som kaldes forberedelse.

Hyrum Smith gjorde denne erfaring i maj 1829, kort efter at Det Aronske Præstedømme var blevet gengivet, og næsten et år før Kirken blev organiseret. Herren gav ham en åbenbaring gennem hans bror, profeten Joseph Smith. I den åbenbaring fik Hyrum at vide, at han endnu ikke var kaldet til at prædike. Og indtil han blev kaldet, skulle han holde Herrens bud og forberede sig. Sådan lyder Herrens ord:

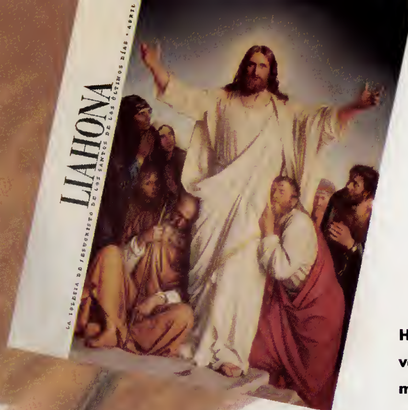
»Søg ikke at forkynde mit ord, men søg først at få mit ord, så skal din tunge blive løst, og dersom du ønsker det, skal du få min Ånd og mit ord, ja, Guds kraft til at overbevise menneskene.

Men vær nu stille, gransk mit ord, som er gået ud til menneskenes børn og ligeledes mit ord, som skal komme ud blandt menneskenes børn, eller det, som nu bliver oversat, ja, indtil du har modtaget alt, hvad jeg vil skænke menneskenes børn i denne slægt, og siden skal andet blive tillagt« (L&P 11:21–22).

I den åbenbaring om præstedømmet, som blev givet nogle år senere i Kirtland i Ohio, instruerede Herren de hellige yderligere om dette emne: »Ej heller skal I bekymre jer forud, for hvad I skal sige, men opbevar altid livets ord i sindet, og det skal gives jer i samme stund, den del, der skal udmåles til hver« (L&P 84:85).

Kort sagt fritager Herrens befaling om at undervise ved Ånden os overhovedet ikke fra nødvendigheden af at forberede sig. Ja, i lyset

TIL VENSTRE: OLIVER COWDERY, AF RAMSEY LEWIS; TIL HØJRE: FOTO AF MISSIONÆRER: MICHAEL MCCONKIE

Herrens befaling om at undervise ved Ånden fritager os på ingen måde fra nødvendigheden af personlig forberedelse.

af det foregående skriftsted fremhæver Herren faktisk vigtigheden af dette.

Vi skal studere skrifterne. Vi skal studere de levende profeters lærdomme. Vi skal lære alt det, der gør os præsentable og forståelige for vores børn, elever og undersøgere. Det omfatter fremtoning, tydelig tale og en viden om, hvordan man undgår at såre folk ved ens ukendskab til deres kultur og deres personlige eller familiemæssige situation. Alt dette og meget mere er en del af forberedelsen. Og forberedelse er en nødvendighed for at kunne undervise ved Ånden.

LEDET AF ÅNDEN

Det næste princip efter forberedelse er vores villighed til at lade os lede af Ånden og derfor være villige til at lægge vores forberedelse til side og følge Åndens vejledning. Det er et svært princip at forstå, og et endnu sværere princip at efterleve.

Når jeg tidligere har talt om det princip, har jeg bemærket, at nogle mennesker bruger det som en undskyldning for ikke at forberede

Ofte får vi intet svar fra Herren, før vi har udtænkt sagen i vores eget sind.

sig. Nogle siger: »Eftersom Ånden måske vil tilskynde mig til at lægge min forberedte tale til side, behøver jeg nok slet ikke at forberede mig.« Den metode passer ikke med »opbevar altid livets ord i sindet«.

Vi bør konstant forberede os ved at opbevare evangeliets lærdomme i vores sind, og når vi bliver bedt om at holde en tale eller undervise, så bør vi forberede os. Som regel vil vi følge det, vi har forberedt. Men til tider vil vi få en tilskyndelse til at udelade eller tilføje noget. Vi bør forberede os omhyggeligt, men vi bør ikke være bundet af det, vi har forberedt.

KOMMUNIKATION FRA ÅNDEN

Jeg har nu nævnt nogle af de principper som styrer det at undervise ved Ånden. Nu vil jeg se på nogle principper, som gælder al kommunikation fra Ånden – til den, der underviser, til den, der ønsker at lære, og til ethvert medlem af Kirken.

I hans egen bestemte tid og på hans egen måde. For det første bør vi erkende, at Herren taler til os gennem Ånden i hans egen bestemte tid og på hans egen måde. Mange

mennesker forstår ikke dette princip. De tror, at når de er parat, og når det passer ind i deres planer, så kan de påkalde Herren, og straks vil han svare, og endda på den måde, som de ønsker. Sådan foregår åbenbaring ikke.

For små 17 år siden, da jeg var på Brigham Young University, planlagde vi at overtale USA's præsident til at komme og tale på universitetet. Vi havde et tidspunkt, som ville passe os godt, og vi havde en idé om noget, som vi gerne ville have ham til at sige og gøre, mens han var der. Men vi var alle fornuftige nok til at vide, at vi ikke kunne henvende os til den højeste myndighed i USA og indbyde ham til at komme til BYU – selv om det var for at tale til 26.000 mennesker – og så sætte betingelser for hans besøg.

Vi vidste, at han ikke ville komme, hvis vi ikke inviterede ham, men vi vidste også, at vores indbydelse måtte lyde noget i retning af: »Vi vil byde Dem velkommen når som helst, De har mulighed for at komme og så længe, som De nu har lyst til at blive og lytte til det, som De vil sige og gøre, når De er her. Vi vil indrette vores planer efter Deres besøg.«

Hvis et lille samfund på 26.000 mennesker må henvende sig på den måde til et lands højeste myndighed, kan det ikke undre os, at et menneske – uanset hvor betydningsfuldt det måtte være – ikke kan stille betingelser eller sætte en tidsfrist for besøg eller kommunikation fra universets højeste myndighed.

Det var først efter »mange dage«, at en engel viste sig for Adam og forklarede offerloven.

Det er faktisk det princip, som Herren åbenbarede til sine børn i den store åbenbaring, som er trykt i afsnit 88 i Lære og Pagter. Herren sagde: »Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer. Søg mig flittigt, så skal I finde mig, bed, og I skal få, bank på, så skal der lukkes op for jer« (vers 63).

Dernæst har Herren erklæret, at hvis vi har øjet alene henvendt på hans ære, vil hele vores legeme være fyldt med lys, og vi vil være i stand til at forstå alt (se vers 67). Derefter fortsatte han sin instruktion med dette store løfte: »Hellig derfor jer selv, at jeres sind må være opladt for Gud, og de dage skal komme, da I skal se ham; thi han vil afsløre sit ansigt for jer, *og det skal ske i hans egen bestemte tid og på hans egen måde og efter hans egen vilje*« (vers 68, fremhævelse tilføjet).

Det princip, som udtrykkes i den åbenbaring, gælder al kommunikation fra vor himmelske Fader: »Det skal ske i hans egen bestemte tid og på hans egen måde og efter hans egen vilje«. Vi kan ikke forcere åndelige ting.

I de fleste tilfælde er »hans egen måde« ikke en tordenrøst eller et blændende lys, men det, som skrifterne kalder »en stille, sagte stemme« (1 Kong 19:12; 1 Nephi 17:45; L&P 85:6). Nogle har misforstået dette princip. Derfor har nogle udelukkende ventet på de storslåede manifestationer, som vi finder i skrifterne, og har ikke hørt den stille, sagte røst, som taler til dem. Det vil svare til at beslutte sig for kun at lære af en lærer, som råber højt, og nægte at lytte til selv den klogeste lære, hvis den fremsættes med en hvisken.

Vi bør være klar over, at Herren sjældent taler højt. Hans budskaber kommer som regel altid som en hvisken.

Åbenbaring som oplysning og fred. En af de bedste forklaringer på det at blive undervist ved Ånden findes i den åbenbaring, som blev givet til Oliver Cowdery i Harmony i Pennsylvania i april 1829. I den åbenbaring, der står i afsnit 8 i Lære

TIL VENSTRE: BAGGRUNDSFOTO: WELDEN ANDERSEN; TIL HØJRE: ADAM OG EVA KNÆLER VED ET ALTER, AF DEL PARSON

og Pagter, fortæller Herren Oliver Cowdery:

»Ja, se, jeg vil *tale til dig i din sjæl og i dit hjerte* gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte.

Se, dette er åbenbaringens Ånd« (vers 2–3, fremhævelse tilføjet).

På samme måde omtalte profeten Joseph Smith åbenbaringens Ånd som »ren intelligens«, som kan »give dig visse tanker og ideer pludseligt« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 178).

I en anden åbenbaring blev Oliver Cowdery mindet om, at han havde adspurgt Herren, og at »du har fået min ånds belæring, så ofte som du har begæret det« (L&P 6:14). Hvordan kom den belæring? Herren sagde: »Du har søgt vejledning hos mig, og jeg har *oplyst din forstand*« (L&P 6:15; fremhævelse tilføjet). Herren gentog den samme belæring i en åbenbaring til Hyrum Smith, hvori han sagde: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Jeg vil give dig af min Ånd, som kan *oplyse din forstand og opfylde din sjæl med glæde*« (L&P 11:13; fremhævelse tilføjet). Det er fremragende beskrivelser af den måde, hvorpå Herren kommunikerer med os gennem sin Ånd.

I endnu en instruks til Oliver Cowdery mindede Herren ham om, dengang hvor han havde bedt om »at få sandheden om disse ting at vide« (L&P 6:22). Og Herren beskrev, hvordan han havde besvaret den bøn og givet Oliver en åbenbaring: »*Gød jeg ikke fred i din sjæl* med henblik på denne sag? Hvad større vidnesbyrd kan du have end Guds vidnesbyrd« (L&P 6:23; fremhævelse tilføjet).

Ud fra disse åbenbaringer lærer vi, at Gud underviser sine sønner og døtre ved sin Ånds kraft, som oplyser deres sind og gyder fred i deres hjerter angående det, som de har spurgt ham om.

Åbenbaring er en følelse. Af disse åbenbaringer lærer vi også, at det at blive undervist ved Ånden ikke er noget passivt. Ofte kommer Herrens kommunikation ikke, før vi har udtænkt sagen i vores eget sind. Derefter modtager vi en bekræftelse.

Herren forklarede denne proces til Oliver Cowdery i en anden åbenbaring, som blev modtaget i Harmony i Pennsylvania i april 1829. Herren forklarede, hvorfor Oliver ikke havde været i stand til at oversætte Mormons Bog:

»Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.

Men se, jeg siger dig: *Du må udtænke det i dit eget sind*, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved *skal du fornemme*, at det er rigtigt« (L&P 9:7–8; fremhævelse tilføjet).

Det er muligvis en af de vigtigste og mest misforståede lærdomme i hele Lære og Pagter. Åndens belæringer kommer ofte som følelser. Den kendsgerning er af stor betydning, men alligevel misforstår nogle, hvad det betyder. Jeg har truffet mennesker, som har fortalt mig, at de aldrig har modtaget et vidnesbyrd fra Helligånden, fordi de aldrig har følt deres »hjerte brænde« i dem.

Hvad betyder denne brænden i hjertet? Behøver det at være en følelse af hede, som ved en brand? I så fald har jeg aldrig haft en brænden i hjertet. Ordet »brænden« i dette skriftsted omtaler helt sikkert en følelse af trøst og klarhed. Det er det vidnesbyrd, som mange modtager. Sådan fungerer åbenbaring.

Den stille, sagte røst er i sandhed »stille« og »sagte«.

»Det fredens sprog, som tales af Herren, omfatter fredfyldt vished, trøst og varme. Det er mildt og roligt, venligt og sødt. Det er behersket og blidt. Det er ordentligt og kendetegnet ved lykke, glæde og kærlighed« (Joseph Fielding McConkie og Robert L. Millet, *The Holy Ghost*, 1989, s. 14).

En personlig oplevelse illustrerer, hvordan Ånden underviser os

gennem vore følelser, og det gælder også de mennesker, som ikke er bekendt med åbenbaringsprocessen.

For omkring 11 år siden besøgte tre udvalgte repræsentanter for den øverste sovjet Salt Lake City. Jeg var vært for dem på Tempelpladsen. Jeg tog dem med ind i det nordre besøgscenter og viste dem malerierne og Kristusstatuen. Derefter tog jeg dem med ind i Tabernaklet, hvor de overværede Tabernakelkorets transmission søndag morgen.

Bagefter sad nogle af os og talte med dem i et af konferencelokalerne på Tempelpladsen. Vi fortalte dem lidt om Kirken. Så talte Konstantin Lubentjenko, der var delegationens leder, til os. Jeg noterede hans bemærkning, da tolken oversatte dem for os: »Før jeg kom her, mente jeg, at mormonkirken var en konservativ organisation fuld af fanatikere. Men efter at have set de smukke billeder og statuen i jeres besøgscenter og den smukke bygning, hvor koret sang, og efter at have hørt koret og orglet, har jeg fået en ny opfattelse af jeres kirke.«

Det, der interesserede mig mest, var de følelser, han gav udtryk for: »Lige siden jeg er kommet her til USA, har folk spurgt mig, hvad der har gjort størst indtryk på mig her. Det kan jeg fortælle jer nu. Det er jeres kors sang. Jeg holder meget af orgelmusik og kor, og går tit til den slags koncerter derhjemme. Da koret sang, følte jeg noget meget stærkt. Selv om jeg ikke forstår engelsk, fornemmede jeg i mit hjerte, at de oprigtigt gav udtryk for mine følelser. Mit forhold til Gud blev udtryk med jordiske følelser i deres sang.«

DETALJE FRA KRISTUS OG DEN RIGE, UNGE MAND, AF HEINRICH HOFMANN

Herren har sagt: »Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer. Søg mig flittigt, så skal I finde mig, bed, og I skal få, bank på, så skal der lukkes op for jer.«

Den russiske lovgiver havde følt noget, som han kunne beskrive godt nok, til at jeg kunne erkende, at han havde modtaget et vidnesbyrd fra Ånden.

Åbenbaring er ikke vedvarende. Herrens måde sætter også grænser for, hvor ofte han taler til os ved sin Ånd. Nogle har ikke forstået dette og er derfor blevet ført på vildspor, fordi de har ventet hyppige åbenbaringer.

Om Åndens virke har ældste Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum sagt: »Jeg har erfaret, at stærke, gribende åndelige oplevelser ikke optræder så hyppigt« (»*That All May Be Edified*«, 1982, s. 337).

Åbenbaring fra Gud – Åndens belæringer og vejledning – er ikke konstant. Vi tror på fortsat åbenbaring, ikke vedvarende åbenbaring. Vi er ofte overladt til selv at løse vore problemer uden specifik vejledning fra Ånden. Det er en del af de erfaringer, som vi skal gøre her i dette liv. Men heldigvis glemmer Frelseren os ikke, og hvis vores dømmekraft fører os til at begå handlinger, som ligger uden for det, der er tilladeligt, og hvis vi stadig lytter til den stille, sagte røst, så vil Herren standse os gennem sin Ånds indskydelser.

Som illustration af dette kan vi tænke på, hvad der skete med vore stamforældre, da de blev udvist af Edens Have og afskåret fra Herrens nærhed. Herren havde givet Adam en befaling om, at han skulle bringe de førstefødte af hjorden som offer til Herren. Adam adlød. Talte Herren straks til ham? Skriften siger: »Og *efter mange dage* åbenbarede en Herrens engel sig for Adam« (Moses 5:6, fremhævelse tilføjet).

William E. Berrett, en af vore bedste undervisere i evangeliet, sagde

om fortsat åbenbaring: »De, der beder om, at Ånden skal give dem et øjeblikkeligt svar i alle trivielle spørgsmål, gør sig selv sårbare over for de falske ånder, som altid er parat til at besvare vore bønner og forvirre os ... De mennesker i denne Kirke, som er mest forvirrede, er dem, der beder om personlig åbenbaring i alle ting. De vil have personlig vished fra Ånden fra daggry til solnedgang i alt, hvad de foretager sig. Jeg siger, at de er de mest forvirrede mennesker, jeg kender, fordi deres svar tilsyneladende kommer fra den forkerte kilde« (citeret i *The Holy Ghost*, s. 29–30).

Jeg er også helt enig med følgende udtalelse: »Der er også stor fare forbundet med dem, der hævder at modtage konstant kommunikation med åbenbaringens ånd. Ofte føler de, der påstår dette, sig hævet over behovet for at lytte til råd og vejledning fra deres præstedømmeledere. De hæver sig ofte over irettesættelse. Det synes naturligt for dem, der mener at have regelmæssige samtaler med engle og andre ophøjede væsner, at føle sig forvirret over biskoppers og stavspræsidenters vejledning. Der skal ikke meget til, før sådan en indstilling udvikler sig til kultmentalitet, hvor man føler sig hævet over både kirkens og statens love« (*The Holy Ghost*, s. 31).

Åbenbaring og vidnesbyrd. Syner finder sted. Der høres stemmer fra den anden side af sløret. Det ved jeg. Men disse oplevelser er enestående. Og de, der modtager disse store og enestående manifestationer, taler sjældent offentligt om dem, fordi vi har fået besked på ikke at gøre det (se L&P 63:64), og fordi vi ved, at åbenbaringskanalerne vil blive lukket, hvis vi viser det til verden.

De fleste af de åbenbaringer, som kommer til Kirkens ledere og medlemmer, kommer ved den stille, sagte røst eller ved følelser, snarere end ved syner og stemmer, der udtaler ord, som vi kan høre. Jeg bærer vidnesbyrd om den form for åbenbaring, som jeg har lært at kende som en velkendt, daglig vejledning, der hjælper mig i Herrens værk.

På trods af disse åbenbaringsprincipper er der mennesker, som ikke vil anerkende, at de har fået et vidnesbyrd, før de har oplevet noget mirakuløst. De indser ikke, at i de fleste menneskers tilfælde – især hvad angår dem, der er opvokset i Kirken – er det at få et vidnesbyrd ikke én begivenhed, men en proces. Sådan beskrev ældste Bruce R. McConkie fra De Tolv Apostles Kvorum det, da han sagde: »At blive født på ny er en gradvis proces, bortset fra få enestående tilfælde, der er så mirakuløse, at de bliver omtalt i skrifterne. Hvad angår de fleste af Kirkens medlemmer, så fødes vi på ny lidt efter lidt, og vi fødes til øget lys og øget kundskab og en øget hunger efter retfærdighed, når vi holder budene« (»Jesus and Him Crucified«, i *1976 Devotional Speeches of the Year*, 1977, s. 399).

OPSUMMERING

Undervisning ved Ånden er Herrens måde. Hvordan gør vi det? Først og fremmest skal vi holde budene, især befalingen om at være ren i tanke og handling. For det andet skal vi forberede os. For det tredje skal vi have et ønske om samt en villighed til at lade os lede af Ånden.

Herrens vil tale til os i hans egen bestemte tid og på hans egen måde. Det sker som regel ved det, som skrifterne kalder oplysningens »stille, sagte røst«. Vi er ofte overladt til at handle ud fra vores egen dømmekraft, hvor Ånden dog vil gribe ind, hvis vi kommer på afveje. Åbenbaring er en realitet. Den kommer på Herrens måde, og når Herren finder det passende.

Jeg vidner om, at dette er sandt. Vi har Helligåndens gave, retten til Herrens Ånds stadige følgeskab, som vidner om Faderen og Sønnen, som fører os til sandheden, som underviser os i alle ting og minder os om alt (se Joh 14:26; 16:13). □

LIAHONA

LILLE LIAHONA

148. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MAJ 1999

»Følg mig«

Sydney S. Reynolds

»Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden« (Joh 13:34)

Har du nogensinde leget kongens efterfølger? Har du hjulpet din mor med at dække bord og stillet glas og tallerkener, sådan som hun gjorde? Har du set dine forældre faste, bede eller studere skrifterne og ønsket at være som dem?

Hvis du har gjort noget i den stil, så har du lært noget ved at følge en leders eksempel.

Da Jesus Kristus levede her på jorden, var han det fuldkomne eksempel på, hvordan vi skal behandle andre mennesker. Han sagde: »Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort med jer« (Joh 13:15). Jesus var sådan en stor leder, fordi han fulgte sin Faders så fuldkomment.

Jeg kan være venlig. Jesus lærte os, at vi kan dele med andre. Vi kan besøge folk, som er syge. Vi kan få andre til at føle sig velkomne. Kristus gjorde alt dette, og det kan vi også. Han sagde, at når vi gør det for andre, så gør vi det for ham (se Matt 25:40). Det er sikkert derfor, at vi føler os Frelseren nærmest, når vi er venlige.

Jeg kan elske enhver. Da Jesus vidste, at han skulle korsfæstes, gav han sine disciple en vigtig befaling – at elske hinanden, som han havde elsket dem. Han sagde, at folk kunne vide, at de var hans disciple, hvis de gjorde det. Folk kan vide, at vi følger Jesus Kristus, hvis vi elsker enhver.

Jeg kan tjene andre. Jesus brugte hele sit liv på at tjene andre. Han gav endda sit liv for andre, nemlig os. Han sagde, og viste ved sine gerninger, at de største iblandt os, er dem, der tjener andre (se Matt 23:11). Nogle mennesker mener, at hvis alle tjener dem, så er de meget betydningsfulde. Jesus Kristus viste os en bedre vej – at tjene andre ved at hjælpe og opmuntre dem.

»Følg mig,« sagde Jesus (se Joh 12:26). Lad os altid følge denne leder!

Instruktioner

Lav en venlighedsbuket. Lim side 3 på et stykke karton. Farvelæg delene og klip dem ud. Lim midterstykkerne inde i blomsterne, og sæt så blomsterne og bladene fast på sugerør, pinde eller blyanter (se tegningen). Brug blomsterne som skabeloner, du kan lave flere efter. Hver gang du ser nogen gøre noget godt, så giv vedkommende en blomst eller sæt en i en vase.

Forslag til fællestid

1. Et af de dejlige eksempler, som Frelseren viste os, var hans omsorg for sin mor Maria (se Joh 19:25–27). Indbyd tre mødre til at komme op i Primary og lad dem stå bag en tavle eller et tæppe. Hav spørgsmål klar, som børnene kan stille dem, såsom: »Hvad er din yndlingsfarve, og hvorfor?« »Hvilken historie fra skrifterne holder du mest af?« og »Hvad holder du mest af ved søndagen?« Lad børnene gætte, hvem mødrene er. Når alle mødrene er afsløret, så lad hver af dem kort fortælle, hvorfor de er taknemlige for at være mødre. Lad hvert barn skrive eller tegne et takkebrev til sin mor. Du kan skrive en sætning, som børnene kan bygge videre på, såsom: »Tak fordi du har lært mig … «

2. Bed børnene om at rejse sig op, hvis de tilhører en af de grupper, som du nævner. Mulige grupper: Folk, der har fødselsdag i maj, som er syv år gamle, som spiller et musikinstrument og så videre. Forklar, at selv om børnene er forskellige på mange områder, så har de også meget til fælles. Brug billeder fra wardsbiblioteket eller Evangelisk Kunst til at fortælle historien om den samaritanske kvinde ved brønden (se Joh 4:5–30, 39–40), Zakæus (se Luk 19:2–10), den kana'anæiske kvinde (se Matt 15:22–28), Cornelius (se ApG 10) og Mosiahs sønner, der forberedte sig til at prædike blandt lamaniterne (se Mosiah 28:1–8). Hjælp børnene til at forstå, at evangeliet er for alle mennesker (se Åb 14:6). Påpeg at trods vores forskelligheder, så er vi alle Guds børn, og vi bør elske alle, ikke bare folk som os selv. Lad børnene gentage Joh 13:34. Syng »Jesus siger: Elsk enhver« (Børnenes sangbog, nr. 39) eller »Elsker hverandre« (Børnenes sangbog, nr. 74). □

ILLUSTRERET AF DENISE KIRBY

Lav en venlig hedsbuket

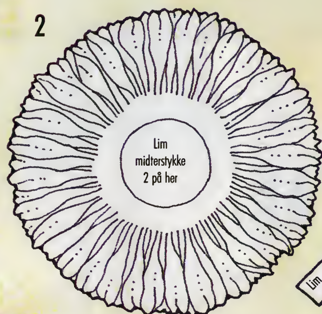
1

2

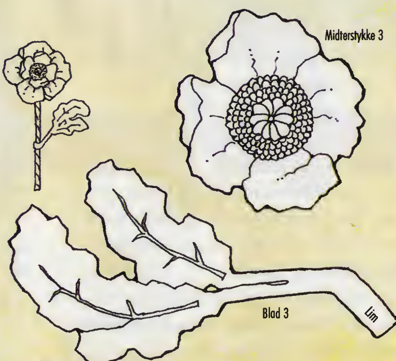

3

SMÅ VENNER

MICHAEL HJÆLPER TIL

Vilo Westwood

Far sad ude i haven og rensede sin cykel.

»Må jeg hjælpe dig, far?« spurgte Michael.

»Nej tak, min dreng. Det er alt for snavset. Spørg mor, om du kan hjælpe hende.«

Mor stod inde i garagen og malede en reol.

»Må jeg hjælpe dig, mor?«

»Nej tak, lille skat. Malingen er så klistret,« sagde mor. »Spørg Maria, om du kan hjælpe hende.«

Hans søster var ved at bage kager i køkkenet.

»Må jeg hjælpe dig, Maria?«

»Nej tak, Michael. Ovnen er så varm.«

Bedrøvet gik Michael ud af køkkenet. »Der er slet ingen, jeg kan hjælpe,« sagde han.

Men så begyndte den lille at græde.

»Den lille græder, og jeg kan ikke gå fra det her,« råbte far til mor.

»Jeg er for snavset til at tage den lille op,« råbte mor til Maria.

»Jeg skal tage kagerne ud af ovnen nu, ellers brænder de på. Jeg kan heller ikke tage mig af den lille,« råbte Maria tilbage til far og mor.

Far tørrede cykelolie af hænderne og gik ind til den lille. Mor tørrede maling af hænderne og gik ind til den lille. Maria tog kagerne ud af ovnen og gik

ILLUSTRERET AF SHAUNA MOONEY KAWASAKI

ind til den lille. Da de åbnede døren til den lilles værelse, så de hende le og lege i sin vugge.

»Jeg hjalp hende,« sagde Michael stolt. »Jeg sang en lille sang og lod hende låne mit legetøj.«

Den lille lo og viftede med en legetøjsbil. □

SØSTER STRATTONS MIRAKEL

(En virkelig hændelse) ▪ Diane K. Cahoon

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

Hun kan ikke se! Feberen har gjort søster Stratton fuldstændig blind!« Nyheden fór gennem den lille nybyggerby Virgin i Utah. Søster Emily Amanda Gardner Stratton, Virgin Wards elskede primarypræsidentinde, havde mistet synet efter en pludselig sygdom. Hun havde kærligt og trofast tjent børnene i denne by i det sydlige Utah gennem 15 år, og hun havde hjulpet mange af wardets medlemmer, når de var i vanskeligheder. Nu havde hun brug for hjælp. Men hvad kunne børnene og wardets medlemmer gøre?

Den lokale læge havde gjort alt, hvad han kunne for hende, og han havde rådet familien til at køre hende til det nærmeste hospital, som lå i St. George i Utah. Han sagde, at hendes eneste håb om at få synet igen var at blive behandlet på hospitalet.

I ugevis prøvede lægerne i St. George alle de behandlingsmetoder, de kendte, men intet hjalp. Da deres sidste behandling slog fejl, gav søster Stratton besked om, at hun ville hjem.

Børnene og primaryfunktionærerne i Virgin havde bedt inderligt for, at hun måtte blive rask. Da de hørte, at lægerne havde givet op, var de endnu mere fast besluttet på at gøre alt, hvad de kunne for at hjælpe deres hengivne primarypræsidentinde.

En eller anden foreslog, at de skulle holde en særlig faste for hende. Børnene vidste, at hvis de fastede og bad i tro, så ville vor himmelske Fader hjælpe søster Stratton på en måde, som de ikke kunne. Vor himmelske Fader ville høre deres bønner og besvare dem i overensstemmelse med sin vilje.

Det var svært at undvære mad en hel dag, men selv de mindste primarybørn fastede og bad for deres elskede leder.

Den aften samledes de alle i kirkebygningen for at afslutte deres faste med bøn. Bagefter følte de en inderlig fred og glæde, og de vidste, at vor himmelske Fader havde hørt deres bøn. Solnedgangen var fantastisk smuk, og den sendte røde og gyldne stråler hen over himlen mod vest, mens de gik hjem.

Nogle dage senere rullede søster Strattons hestevogn knirkende hen ad den støvede vej mod Virgin. Børnene og primaryfunktionærerne løb hende i møde for at hilse på hende og fortælle hende om deres særlige faste.

»Hvornår holdt i jeres fastemøde, børn?« spurgte søster Stratton.

»Ved solnedgang,« udbrød et af børnene.

Søster Stratton satte sig tilbage. Hendes øjne var fulde af tårer, da hun talte: »Ved solnedgang den dag sad jeg i en stol ved et vestvendt vindue på mit hospitalsværelse. Da jeg kiggede op, så jeg solnedgangen for første gang, siden feberen tog mit syn. Ja, børn, jeg kan se!«

Virgin Wards Primarys kærlige bønner og trofaste faste var blevet besvaret med et mirakel. Resten af sit liv var søster Stratton velsignet med et godt syn. □

FØR OG EFTER

Shauna Mooney Kawasaki
ILLUSTRERET AF FORFATTEREN

Instruktioner: Tag side 8 og 9 ud af bladet og lim dem på karton. Klip de otte »efter«-paneler i bunden af siden ud langs de fuldt optrukne linjer og fold flapperne langs de stiplede linjer. Klip langs de stiplede linjer i de otte »før«-billeder. Læs hver situation. Sæt nu ved hjælp af flapperne »efter«-panelerne fast på de »før«-billeder, som de hører til, så man kan se, hvor glad hver af dem er efter at have været venlig og tilgivende.

Da Erik blev ved med at lege med Jens' legetøjs-biler uden at spørge om lov, blev Jens vred. Så tilgav Jens Erik og lod ham låne bilerne.

Dennis spiste det stykke chokolade, som Karsten havde gemt. Til at begynde med blev Karsten vred, men så tilgav han Dennis og gav ham halvdelen af sit æble.

Lisbeth sagde noget grimt om Birgitte. Birgitte blev ked af det, men hun tilgav Lisbeth og spurgte, om de skulle gynge sammen.

Alexandra fortalte Susanne en løgn om Jane, og Susanne lo. Til at begynde med blev Jane vred, men så tilgav hun Alexandra og Susanne og spurgte, om de skulle lave lektier sammen

Mikkel ødelagde vandbeholderen i Ejnars hamsterbur. Ejnar blev vred, men han tilgav Mikkel og viste ham, hvordan man satte den nye vandbeholder fast.

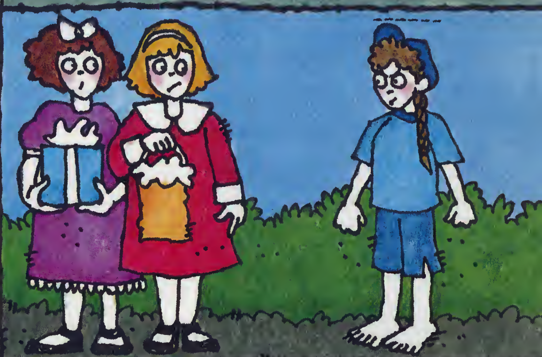
Mark farvede i Brians stil. Selv om Brian var vred et stykke tid, var han godt klar over, at Mark ikke havde gjort det i en ond mening, så han tilgav ham. Derefter tegnede Brian en tegning, som Mark kunne farvelægge.

Mette råbte ad Laura, fordi hun altid vandt i regnespillet. Laura råbte igen, men så sagde hun undskyld, tilgav Mette og hjalp hende, så hun også kunne vinde.

Linda var meget ked af det, da hun ikke blev inviteret med til Charlottes fødselsdag. Efter at have bedt om hjælp tilgav Linda Charlotte og inviterede hende med i parken.

FIKTION

SARAS HOBBY

Cheryl Fusco
ILLUSTRERET AF JULIE F. YOUNG

En lørdag efter frokost spurgte Sara: »Hvad skal jeg nu lave?«

»Hvad har du lyst til?« spurgte far. Han sad ved sit skrivebord og kiggede i sit frimærkealbum.

»Det ved jeg ikke,« svarede Sara. »Alle andre har en hobby at pusle med.«

»Du kunne begynde at samle på opskrifter,« foreslog mor. Mor elskede at lave nye retter. Hun kiggede aviserne igennem efter opskrifter, hun kunne klippe ud.

»Det er en dejlig hobby at sy kludetæpper,« sagde bedstemor, som var ved at klippe små firkanter ud i stof.

»Gå ud og kig på blade,« sagde Saras søster Grethe. Hun havde et blad i den ene hånd og en bog om træer i den anden.

»Sten er mere spændende end træer,« sagde Saras bror Gert, mens han puslede med nogle små sten.

Sara vidste ikke, hvad hun skulle sige. Fars frimærker var flotte. Mors mad smagte herligt. Bedstemors kludetæpper var smukke. Grethes bladsamling var pæn. Og Gerts sten var spændende. Men Sara havde ikke lyst til at gøre noget, som de andre gjorde. Hun ville have sin egen hobby.

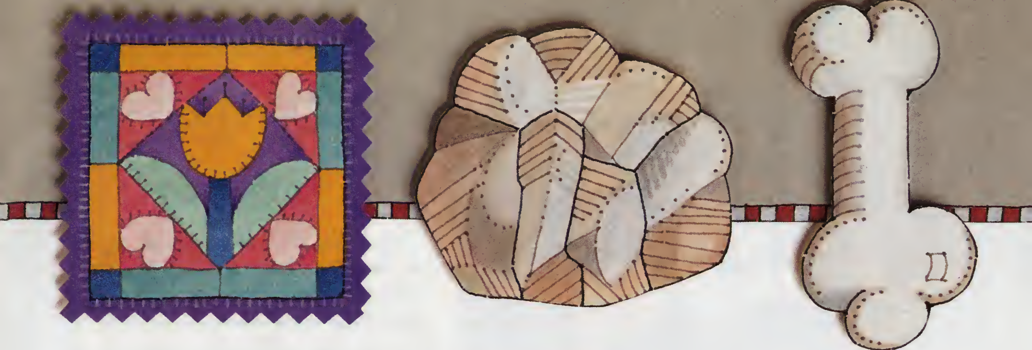
»Tak for forslagene,« sagde hun trist. Hun satte sig i sofaen og kiggede ud af vinduet. Familiens hund Jokum var ved at begrave et kødben i baghaven. *Selv den har noget at samle på!* sukkede Sara. Hun tænkte på, hvordan hendes familie havde gjort deres bedste for at hjælpe hende. Pludselig fik hun en idé. »Nu ved jeg, hvad jeg vil samle på!«

»Hvad?« spurgte far.

Sara smilede. »Det er en overraskelse,« sagde hun. »I får det at se på næste lørdag.«

Om mandagen var Saras skoleklasse på besøg i et kalkbrud, og de så, hvordan store maskiner læssede store sten på lastbiler. Sara samlede en af de små sten, som lå på jorden op og stak den i lommen. Da hun kom hjem, lagde hun stenen i en tom æske.

Da Sara kom hjem fra skole om tirsdagen,

sagde mor: »Der er brev til dig.« Hun rakte Sara en konvolut.

»Det var lige, hvad jeg håbede på!« Sara flåede konvolutten op. Inde i den lå et brev fra hendes veninde i Sverige. Sara læste brevet tre gange.

Så kiggede Sara igen på konvolutten. Med en saks klippede hun forsigtigt hjørnet med frimærket af. Hun havde set far gøre det mange gange. *Min samling vokser,* tænkte hun, da hun lagde frimærket i æsken.

Onsdag efter aftensmaden kom Sara ned med en slidt kjole. »Må jeg få den her til min samling, mor?«

»Ja,« svarede mor og så undrende på Sara.

Sara brugte resten af aftenen

på at klippe dele af den slidte kjole ud i små firkanter. Da hun skulle i seng, havde hun en stor stak firkanter, som hun kunne lægge i æsken.

I frikvarteret om torsdagen kiggede Sara omhyggeligt på alle træerne i skolegården. Nogle af bladene var gyldne. Sara plukkede et blad fra et af træerne, lagde det mellem to stykker papir og stak det ind i sin matematikbog. Senere lagde hun det forsigtigt i æsken.

Mor handlede hver fredag aften. Gert, Grethe og Sara skiftedes til at hjælpe hende. Sara var glad for, at det var hendes tur. Inden de kørte hen til supermarkedet, tog hun nogle mønter fra sin pung.

Henne i køledisken fandt Sara et suppeben, der var pakket ind i plastic. Hun lagde benet ned i indkøbsvognen og rakte mor mønterne. »Jeg vil gerne købe det her til min samling.«

»Er du sikkert på det?« Mor så overrasket ud.

Sara smilede bare og nikkede.

Om lørdagen spiste Sara frokost hos sin veninde Hanne Carlsen. Fru Carlsen havde lavet en oste- og tomattærte. Det var hovedretten.

»Det smagte godt,« sagde Sara. »Må jeg bede om opskriften?«

»Det kan du tro,« svarede fru Carlsen.

Efter frokost læste Hanne opskriften for Sara, der skrev den ned på et stykke papir. Da hun kom hjem, lagde hun opskriften ned i æsken.

Lørdag aften tog Sara kødbenet fra køleskabet og lagde det i æsken.

»Må vi snart se din samling?« spurgte Gert, da Sara kom ind til spisebordet med sin æske.

Sara nikkede. Hun stillede æsken på bordet og tog låget af. Far, mor, bedstemor, Grethe og Gert kiggede ned i den. De så alle sammen forbavsede ud.

»Det var da en sær samling,« sagde Gert.

»Den er noget for sig selv,« samstemte Grethe.

»Hvad er din hobby, Sara?« spurgte far.

Sara sagde ikke noget. Hun rakte bare opskriften til mor, frimærket til far, stoffirkanterne til bedstemor, bladet til Grethe og stenen til Gert. »Kødbenet er til Jokum,« forklarede hun. Hun pakkede det ud og lagde det ud ved bagdøren.

Da hun vendte tilbage til bordet, så hun de andres smilende ansigter. »Jeg samler på smil,« sagde hun. »Nu har jeg fem smil til min samling. Og hvis man tæller Jokums logrende hale med, så er det seks.«

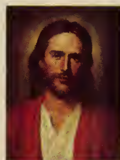
»Din hobby er den bedste af dem alle sammen,« sagde bedstemor. Og så kyssede hun Sara på næsen. □

UNDLADELSESSYNDER

Præsident James E. Faust ❦ Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

ILLUSTRERET AF PAUL MANN; *INDSAT: FRELSEREN,* AF DEL PARSON

Da Frelseren kom her til jorden, sagde han: Gør mod andre, som I vil, at de skal gøre mod jer. Elsk din næste som dig selv. Når nogen slår dig på den ene kind, så vend den anden til. Når nogen beder om din kjortel, så giv ham også kappen. Tilgiv ikke bare en gang, men syvoghalvfjerds gange. Det var kernen i det evangelium, som han forkyndte. Han lagde større vægt på det, man *skal gøre*, end det man *ikke skal gøre*.

Jeg er bange for, at nogle af vores største synder er undladelsessynder. Det er de betænksomme, omsorgsfulde gerninger, som vi burde gøre, men som vi ikke gør. Så føler vi os skidt tilpas, fordi vi ikke har gjort det.

Jeg kan huske, at da jeg var en lille dreng, tilberedte min bedstemor Mary Finlinson vores lækre måltider på en brændeovn på de bagende hede sommerdage. Når brændekassen ved siden af ovnen var tom, tog bedstemor den stille udenfor, fyldte den med brænde fra brændestablen og bar den tunge kasse ind i huset igen. Jeg var så opslugt af samtalen i køkkenet, at jeg bare sad der og lod min elskede bedstemor slæbe med brændekassen. Jeg skammer mig over mig selv, og jeg har fortrudt min undladelse hele mit liv. Jeg håber, at jeg en dag kan bede hende om tilgivelse.

Vi skal ikke bare gøre godt, men vigtigst af alt, vi skal gøre det, der har størst værdi – det, der kommer fra hjertet, som vi ved, vi bør gøre, men som vi ofte ikke gør. □

Tilpasset fra en tale ved oktoberkonferencen 1997

NYE VENNER

Wallace Githehu fra Nairobi i Kenya

Barbara Jean Jones
FOTO: FORFATTEREN

De fleste børn må gå i zoologisk have, hvis de vil se løver, elefanter, zebraer, giraffer, aber og andre vilde dyr. Men ikke Wallace Githehu. Wallace bor i Nairobi i Kenya, hvor alle disse dyr går frit omkring i et dyrereservat lige uden for byen! »Der kan man se slanger, løver og leoparder. Jeg kan bedst lide løver,« siger Wallace.

En del af reservatet er indrettet som asyl for forældreløse dyr. Her bliver de dyreunger, som har mistet deres forældre, eller dyr, som er kommet til skade, plejet, indtil de kan klare sig selv. Wallace holder meget af at besøge dyreasylet.

Men der er et andet sted, som Wallace holder endnu mere af at besøge. Han er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og han elsker at komme i Primary. Hans yndlingssange i Primary er »Guldpladerne« og »Elsker hverandre«.

Wallace er et af pionermedlemmerne i sit land. Kirken blev officielt registreret i Kenya for få år siden, nemlig i 1991. Den seks-årige Wallace er næsten lige så gammel som Kirken i Kenya! Hans forældre blev døbt, da han var spæd.

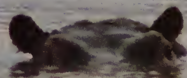
Wallace har et hjerte som en løve – modigt og stærkt. Skønt han og hans storebror Brian på 10 er de eneste sidste dages hellige drenge i deres skole, er de ikke bange for at efterleve Jesu Kristi evangelium.

Om morgenen når Wallace tager sin skoleuniform på, tænker han over, at han skal være et godt eksempel for sine lærere og sine klassekammerater. Han er flittig i skolen. Selv om han kun er seks år, taler han allerede to sprog flydende, nemlig engelsk og swahili. Swahili er det mest udbredte sprog i Østafrika.

Wallace gør sit bedste for at elske andre. Han er god mod sine venner og sin familie, især sin tre-årige

lillesøster Sharon. »Når hun er ked af det, får jeg hende til at le,« siger han. Wallace gør også sin familie glad ved at spille musik og synge og danse med dem.

Wallace og hans familie læser Mormons Bog sammen hver aften før aftensmaden. De læser hver især et vers op. Så taler de om, hvad de vers betyder for dem. »Hvis vi læser i skrifterne hver dag, vil Gud velsigne os,« siger Wallace, da han bærer vidnesbyrd for sin familie.

Wallace læser også skrifterne på egen hånd. Han forklarer, at Nephi er hans yndlingsprofet, »fordi han er en Guds mand, og han gør meget godt. Jeg elsker også Joseph Smith, fordi han oversatte Mormons Bog.«

For ikke så længe siden havde Wallace lejlighed til at se og høre en levende profet, da præsident Gordon B. Hinckley besøgte Nairobi. Sammen med sin familie tog Wallace hen for at høre præsident Hinckley tale. »Jeg kunne slet ikke fatte, at jeg så en rigtig profet,« siger Wallace. »Jeg var lige ved at besvime!« Under mødet følte Wallace Ånden fortælle ham, at præsident Hinckley er Guds profet. Wallace hørte også præsident Hinckley fortælle folk, at hvis de er trofaste, vil de en dag få et tempel i Østafrika.

Lige nu er det tempel, som ligger nærmest Wallace og hans familie, templet i Johannesburg i Sydafrika, som ligger mange tusinde kilometer væk. Der er vanskeligt og meget dyrt at rejse dertil fra Kenya. Der er også planlagt et tempel i Vestafrika, men Ghana, hvor det tempel skal opføres, ligger også mange tusinde kilometer fra Wallaces hjem.

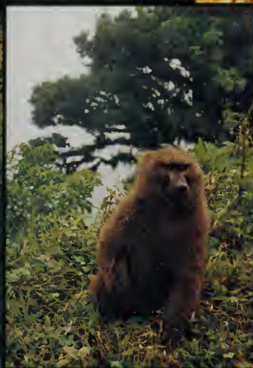
Wallace og hans familie lever værdigt, så de kan blive beseglet til hinanden i templet. Hans forældre arbejder hårdt og sparer op, så familien kan rejse til templet. Ligesom pionerbørnene i sin tid måtte vandre mange kilometer for at nå til det forjættede land, skal

Wallace og hans familie en dag rejse mange kilometer for at opnå de lovede velsignelser i templet.

Når Wallace er gammel nok, vil han være fuldtidsmissionær, så han kan være med til at fortælle andre om evangeliets velsignelser. Men Wallace arbejder allerede på at opbygge Kirken. Fordi han og andre modige kenyanske pionerer ligesom ham er tålmodige og trofaste, som præsident Hinckley rådede dem til, er det let at tro, at der en dag vil blive bygget et tempel i deres smukke land. □

Wallace og hans familie læser sammen i skrifterne hver dag inden aftensmaden. *Herunder, fra venstre:* Wallaces mor Jennifer; Dorcas, en ven af familien; Wallaces lillesøster Sharon sammen med deres far Patrick; hans storebror Brian og Wallace. Familien holder meget af at tage ud og se på de dyr, der går frit omkring i dyrereservatet lige uden for Nairobi.

GUD TALER TIL SINE BØRN GENNEM PERSONLIG ÅBENBARING

Præsident Brigham Young sagde, at »det først og fremmest er vores pligt at søge Herren, til vi åbner kommunikationens vej fra Gud til vores egen sjæl« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 41). Moses lovede: »Du skal finde (Herren din Gud), hvis du søger ham af hele dit hjerte og af hele din sjæl« (5 Mos 4:29).

Søster Paula Thomas fra Sandy i Utah erfarede, at vor himmelske Fader sandelig taler til sine børn. Hun mindes:

»Jeg voksede op i et mindre aktivt hjem. Takket være mine venners påvirkning begyndte jeg at komme i Primary. Da jeg var ni år gammel, fortalte min primarylærerinde os om personlig bøn. Jeg vidste, at jeg kunne bede ved måltider og til møder, men jeg havde aldrig tænkt på at bede til min himmelske Fader på egen hånd.

Da lektionen var forbi, gik jeg op til lærerinden og bad hende om at lære mig at bede. Hun tog venligt et stykke papir frem og begyndte at skrive og tale på samme tid. ›Du skal altid begynde med at takke din himmelske Fader for det, du har,‹ sagde hun, ›og så kan du fortælle ham om dit hjertes ønsker. Er der noget særligt, du vil bede om, Paula?‹

Jeg vidste nøjagtigt, hvad jeg ønskede – jeg ville gøre min mor glad. Jeg kunne ikke huske at have set hende smile eller le. Livet var hårdt, og mor græd tit. Jeg elskede hende så højt, at jeg skrev digte til hende og lavede små stykker til Mors Dag og købte hende gaver for de penge, jeg tjente som babysitter. Hun var altid taknemlig, men jeg vidste, at hendes byrder var tunge.

Da jeg forlod Primary den eftermiddag, medbragte jeg min lærerindes skriftlige instrukser. Da der var stille i huset den nat, knælede jeg ved min seng og bad min allerførste personlige bøn. Jeg bad om, at jeg måtte være i stand til at gøre min mor glad. Jeg bad den samme bøn hver aften i syv år.

Da jeg var 16, modtog jeg min patriarkalske velsignelse fra en partriark, som jeg aldrig før havde truffet. I min velsignelse sagde han: ›Paula, Herren har hørt dit hjertes bønner. Der vil komme en tid i dit liv, hvor du vil blive i stand til med inderlig kærlighed at gengælde de gaver, som din mor har skænket dig. Du vil ikke alene gøre din mor glad, du vil skænke hende glædens gave.‹

Mens han gav mig velsignelsen, modtog jeg et stærkt vidnesbyrd om Guds ønske om at kommunikere med os gennem personlig åbenbaring. Min himmelske Fader havde hørt mine bønner, og han lod mig vide, at han var opmærksom på mig.

Mange år senere, da min mor var død, gik jeg gennem templet for at modtage hellige ordinanser på hendes vegne. Mens jeg var der, fik jeg et stærkt indtryk af, at jeg virkelig havde givet min mor glædens gave – både den dag og ved mange andre lejligheder.«

Den personlige åbenbarings velsignelser er tilgængelige for os alle. Herren har lovet: »Jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte … Se, dette er åbenbaringens Ånd« (L&P 8:2–3). □

ILLUSTRERET AF SHERI LYNN BOYER DOTY

KYSKHEDENS V

Vanessa Moodie
FOTO: VENLIGST UDLÅNT AF FORFATTEREN

En vis og kærlig himmelsk Fader har fastsat, at hans børn ikke skal have seksuelle forhold, før de bliver gift. Sådanne intime forhold er kun tilladelige mellem mand og hustru.

Da jeg forberedte mig på at holde tale til nadvermødet i Linstead Gren i Kingston Distrikt på Jamaica slog jeg op i *Håndbog i evangeliske principper*, som var en af de bøger, der hjalp mig med at forstå kyskhedsloven for mange år siden. Da jeg slog op under emnet »kyskhed«, lagde jeg mærke til noget, som jeg aldrig havde bemærket før: I indholdsfortegnelsen er kyskhedsloven opført under overskriften »familiens frelse«. Der gik en pråse op for mig! Denne lov var beregnet til ikke alene at beskytte enkeltpersoner, men også for at værne om den vigtigste enhed i himlen og på jorden, nemlig familien. Jeg indså, at denne lov gør mere end nogen anden lov for at beskytte og styrke familien. Hvilken velsignelse! Hvilken herlig velsignelse!

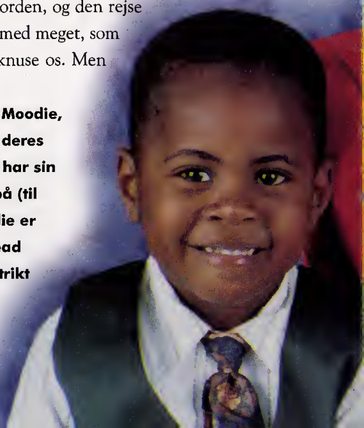
Når enkeltpersoner og familier adlyder denne lov, kan ægtefællerne have fuldkommen tillid til hinanden, forældre kan stole på deres børn, børn kan fødes i hjem, hvor ægteskabspagterne æres, børn kan vokse op med en kundskab om deres guddommelige værdi, og børn og voksne kan føle sig smukke, rene og sunde. Fatter vi styrken i sådanne familier?

Syv måneder før den oplevelse var vores andet barn og første datter blevet født. Da Brianna blev født, sendt min mor hende en smuk, hvid satinkjole. Denne særlige kjole var til den første pige blandt mors børnebørn. Da den skulle rejse hele vejen fra USA til Jamaica, havde mor pakket den ind i plastic og lagt den i en stor æske, så den var godt beskyttet. Min mand og jeg blev meget glade, da vi modtog kjolen. Den var ren, hvid og smuk – helt perfekt til vores lille pige.

Men forestil jer nu, at da jeg tog kjolen ud af æsken og plasticindpakning, kom jeg til at spilde lidt blæk på den. Og forestil jer så, at fordi jeg gerne ville afprøve kjolens farvefasthed, prøvede jeg at dryppe andre farver på den – måske lidt lilla, grønt og rødt. De fleste af jer ville blive rystede. I ville sikkert trygle mig om ikke at ødelægge kjolen. I ville sikkert fremføre nogle gode grunde til det: Dens skønhed, dens pris og så videre. Hvis vi ville gøre så meget for at værne om noget så værdifuldt som en kjole, hvor meget mere burde vi da ikke gøre for at værne om vores sjæl?

Ligesom kjolen har vi hver især en rejse at gennemføre her på jorden, og den rejse bringer os i kontakt med meget, som kan tilsmudse eller knuse os. Men

Jeremy og Vanessa Moodie, deres søn Justin og deres datter Brianna, der har sin »hvide satinkjole« på (til venstre). Bror Moodie er præsident for Linstead Gren i Kingston Distrikt på Jamaica.

ELSIGNELSER

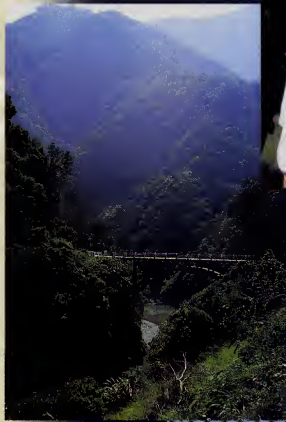
vi kan drage fordel af en beskyttelse, som kan holde os rene og smukke, så vi kan være parate og værdige, når vi kommer frem til vores mål. Herrens bud – inklusive kyskhedsloven – er den beskyttelse.

De lidenskaber og lyster, som Gud har anbragt i os, er gode og sunde og giver den største glæde, når de benyttes på den rette måde og på det rette tidspunkt. Men hvis de misbruges medfører de sorg og et helt livs fortrydelse. Kyskhedsloven beskytter os og gør os fri ved at holde os rene og smukke – og ved at holde os lykkelige.

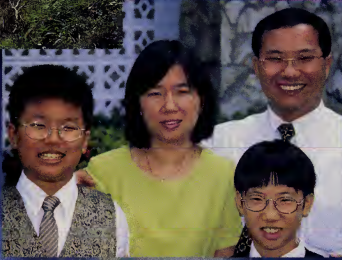
Jeg beder til, at vi aldrig vil afvise Herrens loves beskyttelse. Må vi efterleve de love, som beskytter os og vore familier, så vi kan vende rene og værdige tilbage til vor himmelske Faders nærhed, sådan som min mors gave nåede ren frem, lige klar til at min lille datter kunne få den på. □

SUPA

TAIWAN

FIRE ÅRTIERS TRO

Christopher K. Bigelow
FOTO: FORFATTEREN

Troens rødder breder sig på den smukke ø Taiwan.

Et stort indrammet billede af templet i Taipei i Taiwan hænger på væggen i det taiwanesiske medlem Chang Chih Hsuns værksted. Templet, symbolet på hans nye tro, har spir, der strækker sig mod himlen. Billedet har erstattet et lille alter, som medarbejderne tidligere brændte røgelse ved.

»De fleste arbejdspladser i Taiwan har en lille helligdom, hvor medarbejderne kan tilbede velstandens gud,« forklarer bror Chang. »Da jeg blev medlem af Kirken, hængte jeg et billede af templet op, der hvor alteret før havde stået.«

Hans eksempel er karakteristisk for den tro og det mod, som Kirkens medlemmer i Taiwan udviser, når de stræber efter at leve evangeliet. Bror Chang, der virker som stavens missionspræsident i Taichung Stav i Taiwan, tilbød for nylig sine ansatte en kontant belønning, hvis de ville lægge cigaretterne på hylden, ligesom han gjorde inden sin dåb i 1995. Indtil videre har ingen taget imod tilbudet.

»Før min mand blev medlem af Kirken, vidste han ikke, hvad kærlighed var,« siger bror Changs hustru,

***Modstående side, øverst:* Chen Sung Chun fra Pei Tou Ward i Taipei Øst Stav sammen med sin datter Lu Chen Hsien-fen. *Til venstre:* Den Moderlige Hengivenhedsbro strækker sig over Tarokokløften; *til højre:* Leh Fen-fen fra Kaohsiung 1. Ward i Kaohsiung Stav; *nederst:* Chen Benjamin og Chen Yao Mindy fra Kaohsiung 1. Ward med deres sønner Tommy og Jimmy; *baggrund:* Templet i Taipei i Taiwan. *Herover:* En traditionel kinesisk skulptur afbilleder yang og yin.**

TAIWAN I DAG

Befolkning – 22 millioner
Størrelse – Ca. 35.900 kvadratkilometer (eller nogenlunde på størrelse med Holland)
Kirkens medlemstal – 24.000 (omkring 0,1% af befolkningen)
Tempel – Taipei
Missioner – 3 (Kaohsiung, Taichung og Taipei)
Stave – 6 (Kaohsiung, Taichung, Tainan, Taipei Central, Taipei Øst og Taipei Vest)
Distrikter – 5 (Chung Hsing, Hsin Chu, Hua Lien, Pingtung, Tao Yuan)
Ward – 31
Grene – 31
Kirkeejede bygninger – 22
Lejede mødesale – 17

Til højre: **Taipei Vest Stavs præsident Yang Tsung Ting står i en have med en bog om Kirkens 40 års jubilæum i Taiwan.**

Chang Wu Lan Hua, der blev døbt ti år før sin mand. »Nu ved han, hvordan han skal elske mig og vores familie.« Familien Chang blev beseglet til hinanden i templet i Taipei i 1996.

»DEN SMUKKE Ø«

Taiwan, der ligger 150 km fra Kinas kyst, blev kaldt *Ilha Formosa* – der betyder »den smukke ø« – af de portugisiske opdagelsesrejsende i 1590. Øen blev kaldt Formosa i den vestlige verden lige til midten af det 20. århundrede. Folk, der oprindelig stammer fra det sydlige Kina, har boet på øen i århundreder. Det kinesiske ord *Taiwan* betyder »terrassebugten«. Før kineserne kom hertil, havde folk af indonesisk og filippinsk afstamning slået sig ned på øen, og mange af deres efterkommere bor stadig i øens bjergegne.

Øens lederskab er blevet hyppigt udskiftet. Hollandske købmænd herskede over Taiwan fra 1624 til 1661, hvor et kinesisk dynasti overtog magten. Japanerne styrede øen fra 1895 til 1945. I 1949 førte den kinesiske nationalistleder Chiang Kai-shek næsten to millioner militær-, regerings- og forretningsfolk til Taiwan, efter at kommunisterne havde erobret magten på fastlandet. I dag kaldes Taiwan for Republikken Kina. Mandarinkinesisk er det officielle sprog, selv om en taiwanesisk dialekt er vidt udbredt.

I gennem de sidste 50 år har Taiwan gennemgået en dramatisk forvandling fra landbrugsland til et økonomisk centrum, hvor indbyggerne nyder en forholdsvis høj levestandard. Men på grund af de høje priser på mad, bolig og biler må mange af Kirkens medlemmer arbejde utroligt hårdt for at forsørge deres familie. Nationens arbejdsuge strækker sig ofte over seks eller syv fulde arbejdsdage.

I Taitung, en mindre by på Taiwans idylliske, bjergrige østkyst, er de økonomiske udfordringer særlig hårde. Det lokale medlem Chen Shun Chun fortæller, at mange mennesker må arbejde om søndagen for at beholde deres job.

Ifølge ældste John H. Groberg fra De Halvfjerds, der er tidligere præsident for Kirkens Asiastiske Område, betyder det, at »trofaste medlemmer må holde åndeligheden for øje og gøre deres bedste for at skabe en sund balance mellem familie, kirke og arbejde. At holde materialismen stangen er en udfordring, som vi alle kommer ud for gennem de beslutninger og valg, vi træffer.«

Kirken i Taiwan rummer mange eksempler på folk, der har truffet de rette valg. Hsiung Kuan Ping, der er biskop for Taipei 3. Ward i Taipei Øst Stav i Taiwan, mindes, at hendes far var et af disse eksempler. »Min far tjente som biskop i mange år,« siger biskop Hsiung. »Kirken var som vores hjem. Min far elskede den. Hver dag sørgede han for, at døre og vinduer var lukket. Jeg var med til at gøre rent i kirkebygningen, og fra jeg var 14, gik jeg wardssekretæren til hånde. Nu har jeg meget travlt med arbejde og familie, men takket være min fars påvirkning, tager jeg mig tid til at virke i Kirken. Hvis jeg sætter Kirken først, har jeg oplevet, at jeg får større succes på arbejde og i familien.«

»Bortset fra familieaften om mandagen og nogle lørdage, er jeg enten på arbejde eller i kirke,« siger Ma Ju Min, der er biskop for Taichung 1. Ward i Taichung Stav. »Lørdag bruges på at gå ud med min kone – det er meget vigtigt. Når jeg skal træffe et karrierevalg, beder jeg altid min himmelske Fader om hjælp. Jeg er blevet velsignet med gode job, der gør mig i stand til at forsørge min familie og tjene i Kirken.«

På grund af faren for at blive opslidt af for meget arbejde og tjeneste i Kirken, er lederne forsigtige, når de udsteder kaldelser. »Vi tænker os meget grundigt om, før vi kalder et medlem,« siger Yang Shi Ling, der er andenrådgiver

i Kaohsiung 5. Ward i Kaohsiung Stav. »Vi taler med dem og sikrer os, at de føler sig trygge ved kaldelsen. Vi holder øje med dem, for at sikre os, at de ikke bliver for trætte. Hvis de bliver frustrerede, hjælper vi dem med deres problemer.«

Chen Hsin Shun, der blev døbt som 15-årig, lærte tidligt at udøve tro under økonomiske vanskeligheder og at yde ofre for Kirken. Da han forberedte sig på at tage på mission, krakkede familiens forretning, og hans far bad ham om at hjælpe med til at forsørge familien. Han sagde til sin far: »Vis min Gud tillid i tre måneder og se, om han ikke velsigner familien, mens jeg er på mission.« Hans far indvilligede i det, og ældste Chen bad inderligt for disse velsignelser. Da han havde været på mission i halvanden måned, modtog han et brev fra sin far, hvori han fik at vide, at han ikke behøvede at vende hjem før tiden, for familiens firma havde tegnet en lukrativ 10-årskontrakt. I dag virker bror Chen som medlem af højrådet i Kaohsiung Stav.

PRES PÅ DE UNGE

Det økonomiske konkurrenceræs i Taiwan begynder at påvirke de unge, når de bliver omkring 12 år og begynder på de sidste tre år af den obligatoriske uddannelse. »Eleverne skal bestå nogle meget svære eksaminer for at læse videre,« forklarer ældste Liang Shih An, der er halvfjerdser-områdeautoritet og arbejder som professor i Taipei. Juan Jui Chang, der er førsterådgiver i Taichungs stavspræsidentskab og selvstændig engelsklærer, anslår, at på grund af de høje krav er det kun 30–40% af de taiwanesiske elever, som går videre til gymnasiet. Og presset fortsætter, for eleverne skal bestå flere svære eksaminer for at komme på universitetet.

»Gode taiwanesiske forældre lader som regel ikke børnene selv afgøre, om de vil læse videre eller ej,« siger ældste Groberg. »Kirkens ledere er opmærksomme på

KIRKENS HISTORIE I TAIWAN

1921 – Ældste David O. McKay indvier Det Kinesiske Rige
1956 – Missionærerne ankommer til Taiwan fra Hongkong
1959 – Ældste Mark E. Petersen genindvier Taiwan
1965 – Mormons Bog udkommer på kinesisk
1966 – Den første kirkebygning indvies i Taiwan
1971 – Den første mission oprettes i Taiwan
1973 – Kirkens Uddannelsessystem begynder sit virke
1975 – Medlemstallet når op på 7000
1975 – Lære og Pagter udkommer på kinesisk
1976 – Den første stav organiseres i Taiwan
1976 – Den Kostelige Perle udkommer på kinesisk
1984 – Templet i Taipei indvies
1998 – Medlemstallet når op på 24.000

Hjælpeforeningssøstre med en af flere stande ved en »Det Glade Køkken«-aktivitet i staven.

SØMAND I STORMVEJR

Wade Lin blev medlem af Kirken i 1993 efter at have mødt missionærerne på et bibliotek. Han virkede som fuldtidsmissionær i flere måneder, indtil usædvanlige omstændigheder tvang ham til at afbryde sin mission for at udføre den to-årige tvunge værnepligt på Taiwan. Trods Wades fuldtidstjeneste i flåden, har han fortsat sin missionering.

Ved en middag for søfolkene gav deres øverstbefalende dem hver en flaske øl til at skåle med. Da Wade sagde nej tak, gav officeren ham to muligheder: Han kunne drikke øllen eller drikke to store flasker sodavand. Wade drak sodavand, indtil han var ved at kaste op. Officeren blev ved med at være efter ham fra da af, men Wade stod fast. Med tiden fik de andre respekt for ham. Nu bliver han ofte betroet pengesager og andre vigtige opgaver, som f.eks. forhandlinger med det militære hovedkvarter. □

Til højre: **Unge fra Kaohsiung ved en madlavningskonkurrence i staven.**

dette. Vi er klar over, at de unge taiwanesere har brug for al den støtte, de kan få, for at klare de uddannelsesmæssige udfordringer, som de kommer ud for.

De fleste familier i Kirken lægger vægt på, at mange timers lektielæsning skal suppleres af tid, som bruges på andre vigtige aspekter,« fortsætter ældste Groberg. »De elever, der er eneste medlem af Kirken i deres familie, har særlig store udfordringer. Lydighed mod forældre er meget vigtigt, ikke bare i den taiwanesiske kultur, men også i Kirken. Det kræver en moden indsats at bevare en rimelig balance i disse unge menneskers tilværelse. De skal nok klare den, og de bliver stærke på grund af de valg, som de træffer under bøn.«

I Taiwan køres seminar som hjemmestudium, og omkring en tredjedel af de unge er tilmeldt. Institutprogrammet har større succes, for her er 90% af de unge studerende tilmeldt, samt mange af de unge, som ikke studerer. »At være institutlærer er min yndlingskaldelse,« siger stavspræsident Yang Tsung Ting fra Taipei Vest Stav, som var med i den første institutklasse i Taiwan i 1977.

RELIGIØSE OG FAMILIEMÆSSIGE UDFORDRINGER

Som alle andre steder i verden skaber det gengivne evangelium også konflikter med de indgroede religiøse og familiemæssige traditioner i Taiwan. Omkring 93% af befolkningen bekender sig til en blanding af buddhisme, kungfutsianisme og taoisme og der lægges stor vægt på forfædretilbedelse. Men Taiwan har religionsfrihed, og omkring en million mennesker bekender sig til forskellige kristne trosretninger.

Da den traditionelle kinesiske religion er så nært knyttet til respekten for forfædrene og levende forældre, må yngre omvendte i Taiwan ofte gennem svære kampe, når de tager imod evangeliet. Forældrenes magt over de unge i Taiwan er langsomt ved at svinde, men de har ofte stor magt over deres børn, selv når disse er 30, især hvis de endnu ikke er gift.

Karl Robert Koerner, der tjente som missionær i Taiwan for 30 år siden og for nylig har været præsident for Taichung missionen, siger: »Når taiwanesere bliver medlemmer af Kirken, holder de op med at tilbede andre guder, men der er nogle skikke, som kan være svære at slippe. Det skyldes familiens forventninger og pres.«

Yang Tsung Ting, der er præsident for Taipei Vest Stav, forklarer: »De fleste taiwanesiske forældre forventer, at når de dør, vil deres børn brænde papirpenge og røgelse for dem og bringe madofre. Ellers frygter de, at de skal sulte eller leve i fattigdom i det næste liv. Derfor bliver ældre mennesker ofte grebet af panik, når deres unge bliver medlemmer af Kirken.«

Kirkens ledere er opmærksomme på forældrenes bekymringer. »Vi opfordrer dem, der undersøger Kirken, til at tale med deres forældre og fortælle dem, hvad de lærer,« siger Yeh Chen Meng, der er præsident for Kaohsiung Stav. »Det er vigtigt, at forældrene ser, hvad evangeliet betyder i deres børns liv.« Det er også vigtigt, at forældrene ser deres børn ære dem og deres forfædre.

TEMPLET FREMHÆVES

»Kirkens medlemmer ærer også deres forfædre, men på en anden måde,« siger præsident Yang Tsung Ting. »Vi udfører slægtsforskning, indsender navne til templet og udfører ordinanser til deres evige gavn.«

Juan Jui Chang, der er førsterådgiver i stavspræsidentskabet i Taichung Stav, havde en stærk oplevelse, da han udførte tempelordinanser for sine afdøde forældre. »Skønt jeg på det tidspunkt havde besøgt templet igennem 13 år,« siger præsident Juan, »så følte jeg Ånden

stærkere end nogensinde, da jeg udførte arbejde for mine forældre. I beseglingsværelset repræsenterede jeg min far, mens min hustru repræsenterede min mor, og vi knælede sammen ved alteret. Vi følte, at det var det største, vi kunne gøre for vores forældre.«

I en tale, som blev holdt ved indvielsen af templet i Taipei i november 1984, bemærkede præsident Gordon B. Hinckley, at templet blev bygget på en grund, der tidligere havde huset et fængsel. »Dette hus,« sagde han, »som er bygget på en grund, der tidligere har tilhørt et fængsel, vil åbne fængselsdørene bag dødens slør« (R. Lanier Britsch, *From the East: The History of the Latter-day Saints in Asia, 1851 – 1996*, 1998, s. 292).

»Nogle af os kan se en forbindelse mellem den kinesiske gudsdyrkelse og Det Gamle Testamentes ceremonier,« siger præsident Juan Jui Chang. »Et eksempel er de traditionelle kinesiske dørstolper, der er røde, ligesom da jøderne malede dørstolperne ved påskefesten, så dødens engel skulle gå forbi dem. Det kinesiske tegn for båd viser en slags ark og otte mennesker, der måske har en forbindelse til historien om den store vandflod. Kinesiske helligdomme og templer har en indre og en ydre gård, og der bringes ofre på samme måde som i oldtidens Israel. Vi må hjælpe folk til at indse, at evangeliet ikke er den taiwanesiske kultur fremmed, men derimod noget, som vi allerede kender lidt til.«

Ældste Groberg siger: »Den kinesiske kultur har mange fællestræk med evangeliet, eftersom hovedvægten lægges på sandhed, skønhed, venlighed, familien og andre positive ting. De muligheder, som det giver Kirken ses tydeligt ved, at vi har at gøre med et folk, hvis indstilling minder meget om vores egen, når det gælder kulturelle værdier. Problemet er, at de ofte mener, at de ikke har brug for evangeliet, fordi de allerede kender disse værdier. Til tider føler de, at vesterlændinge søger at invadere deres kultur med noget, der

ENKENS TRO

Da Sun Huei Lins mand døde af kræft, måtte hun begynde at arbejde for at forsørge sine tre døtre. Hun gør rent i stavscentret i Taichung og ordner regnskaber for en karateklub, men familien kæmper stadig med en stram økonomi. »Livet kan være en lærerig og hård tid,« siger hun. »Men Gud lever, og han giver os ikke større prøvelser, end vi kan klare.«

En af hendes mands kolleger tilbød at passe søster Suns yngste datter. »Til gengæld ville jeg fortælle dem om evangeliet,« siger hun. Så hun forærede familien et abonnement på *Liahona*, bad for dem og satte deres navne på bønnelisten i templet. En af kollegaens børn blev medlem af Kirken og er stadig aktiv.

Da søster Sun blev beseglet til sin mand, inden hans død, fornemmede hun, at Gud overværede ceremonien. »Jeg ved, at vores ægteskab er evigt, og at jeg kun midlertidigt er adskilt fra min mand,« siger hun. Hun tjener i wardets hjælpeforeningspræsidentskab. □

Til venstre, i baggrunden: Templet i Taipei. Herover: Taiwanesiske pionerpar (fra venstre) – Hu Wei-i og Hu Yu Mei-Hsiu fra Mu Cha Ward i Taipei Vest Stav, og fra Taipei 2. Ward i Taipei Central Stav er det Liang Jun-sheng og Liang Wu I-ya og Chen Meng-yu og Chen Lin Shi-liang.

KÆRLIG LEDELSE

Siden 1994 har Chen Jien Nien virket i amtsrådet i Taitung. Han er apoteker af profession og tidligere grenspræsident og menes at være den første sidste dages hellige, der er blevet valgt til et offentligt embede i Taiwan.

»Politik er fuld af vanskeligheder og problemer, så jeg har virkelig behov for Herrens hjælp,« siger bror Chen. »Af og til fristes politikere til at handle uetisk, men evangeliet hjælper mig til at finde den rette kurs. Jeg beder og modtager inspiration, så jeg kan holde fast ved mine principper.«

Venner, kolleger og avisjournalister har erfaret, at bror Chen er medlem af Kirken, fordi han ikke drikker spiritus. I Taiwan ordnes mange politiske aftaler, mens deltagerne spiser og drikker på lokale barer, klubber og restauranter.

På væggen bag bror Chens skrivebord hænger et stort aftryk af det kinesiske tegn for kærlighed. »Jeg motiveres af kærlighed,« siger bror Chen. »Jeg prøver at få folk til at behandle hinanden kærligt.« □

ikke er så forskelligt fra det, som de har kendt i århundreder. Kirken har muligheden for at fortælle dem, om alle menneskers behov for Frelseren og hans frelsesplan.«

Kirken har nået en styrke og en modenhed i Taiwan. Fra forkyndelsen af det gengivne evangelium begyndte på Taiwan i 1956 gik der kun tyve korte år, før den første stav blev oprettet, og der sker en fortsat vækst. Mange indfødte taiwanesere tjener som fuldtidsmissionærer og vender hjem til deres lokale ward og grene som garvede tjenere, der er klar til at føre Kirken ind i fremtiden.

Chen Shun Chun, der er tidligere præsident for Hua Lien Distrikt, tegnede for nylig et diagram, som illustrerer de omfattende virkninger af hans dåb i 1973. Han begyndte med at skrive sit eget og sin hustrus navne i midten, derefter skrev han navnene på adskillige andre familiemedlemmer og venner, som har sluttet sig til Kirken, modtaget præstedømmet, modtaget deres tempelbegavelse, virket som fuldtidsmissionærer og omvendt andre, og er blevet beseglet i templet. I et særligt område af diagrammet står navnene på afdøde, som der er blevet udført stedfortrædende ordinanser for. Præsident Chen anslår, at man kunne danne et helt ward af de medlemmer, som er resultatet af hans dåb for 26 år siden.

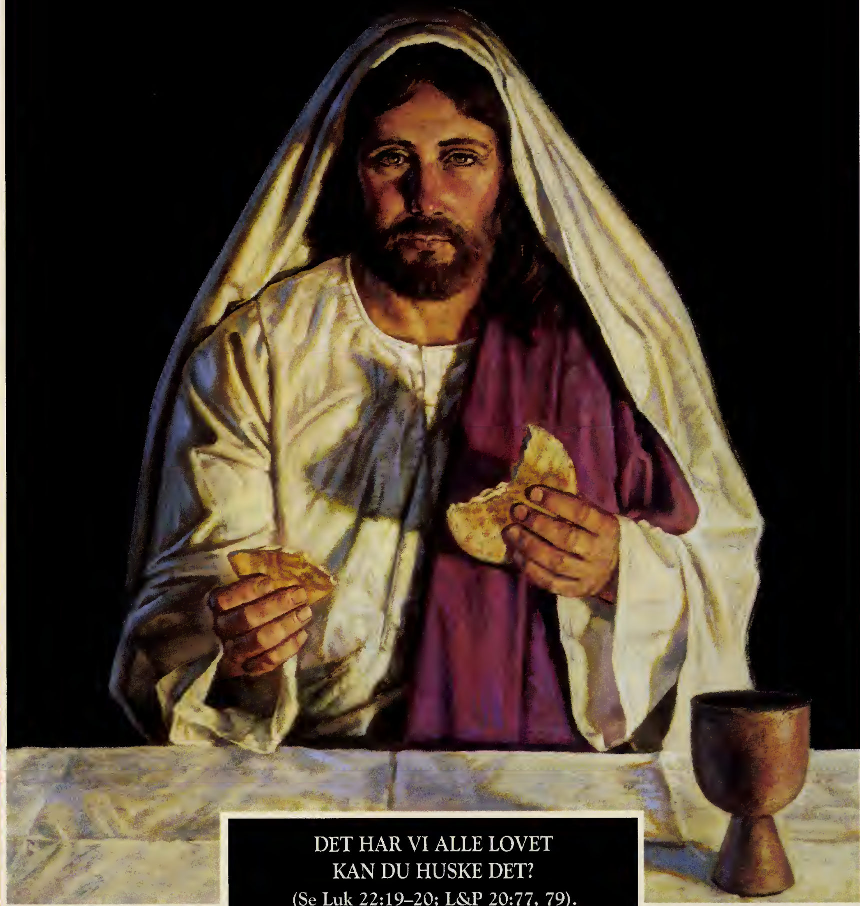
Takket være de utallige andre evangeliske frø, der er blevet sået og er begyndt at spire frem, vil den fysisk »smukke ø« Taiwan vokse sig åndeligt smukkere, efterhånden som årene går. □

Lai Kuan-wen fra Taipei 3. Ward i Taipei Øst Stav føjer stolt sit navn til VDR-emblemet.

MORMONOTE

ALTID ERINDRE HAM

DET HAR VI ALLE LOVET
KAN DU HUSKE DET?
(Se Luk 22:19–20; L&P 20:77, 79).

ALTID ERINDRE HAM, AF ROBERT T. BARRETT

Marissa D. Thompson og Janna Nielsen

OPDAG OG OPBYG DINE TALENTER

Har du nogensinde givet nogen en gave, som vedkommende var ligeglad med eller aldrig brugte? Har du nogensinde tænkt på, at det måske er sådan, Herren har det, når vi ignorerer de talenter, som han har givet os?

Lignelsen om talenterne fra Det Ny Testamente lærer os, at Herren forventer, at vi opdager, udvikler og bruger vores talenter (se Matt 25:14–29). Hvis vi forsømmer de gaver, han har givet os, bliver vores gaver taget fra os. Men hvis vi vil udvikle de talenter, som vi har fået, vil Herren velsigne os med flere.

Det er aldrig for sent at opdage, hvilke talenter du har og udvikle dem. Her er nogle forslag, som kan hjælpe dig:

FOTO: CRAIG DIMOND

FOTO: STEVE BUNDERSON

SØG HJÆLP OG INSPIRATION TIL AT FINDE DINE NATURLIGE TALENTER

- Læs din patriarkalske velsignelse for at se, hvilke naturlige gaver der nævnes der.
- Se på din families historie for at finde ud af, hvilke gaver dine forfædre havde. Denne søgen kan give dig fingerpeg om, hvilke naturlige evner du selv har, eftersom nogle talenter går i arv.

BRUG TID PÅ AT UDVIKLE ET TALENT ELLER EN FÆRDIGHED, SOM DU ALLEREDE BESIDDER

- Lær dine søskende at fremføre en sang ved familieaftenen.
- Brug tid på at tegne og farve sammen med dine søskende eller kvarterets børn.
- Meld dig frivilligt som dommer eller træner for en lokal sportsklub.
- Skriv et digt, en artikel eller en kort historie.

FOTOILLUSTRATION: PAT GERBER OG SCOTT WELTY

FOTO: ROBERT CASEY

VÆR IKKE BANGE FOR AT PRØVE NOGET NYT

 Vælg et projekt i Unge Piger, Unge Mænd eller spejderprogrammet, som adskiller sig fra de projekter eller værdinormer, som du plejer at arbejde på.

 Lån en kogebog på biblioteket eller af en ven og tilbered et måltid mad til familien.

 Meld dig til et kursus – prøv f.eks. et talekursus, drama, madlavning, blomsterbinding, mekanik, svømning eller dykning.

 Meld dig til eller opret en sportsklub.

 Meld dig til et lokalt kor eller amatørteater.

FOTO: WELDEN ANDERSEN

STUDÉR OG EFTERLEV DE PRINCIPPER, SOM FORKYNDES I SKRIFTERNE

 Læs om de egenskaber, som Frelseren besad, såsom barmhjertighed, uselviskhed og villighed til at tilgive. Eftersom vi alle har evnen til en dag at blive som han, bør vi arbejde flittigt på at udvikle Kristuslignende egenskaber.

 Bed om, at Herren vil vende dine svagheder til stærke sider, som han har lovet i Ether 12:37.

 Undervurdér ikke de talenter, der hedder ærlighed, godhed og venlighed. □

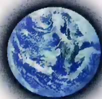
Tempelvelsignelser: På

jorden og i evigheden

Med præsident Gordon B. Hinckleys bekendtgørelse af, at Kirken har i sinde straks at opføre mere end 30 små templer, har Kirken påbegyndt at tempelbyggeri »af et omfang, vi ikke tidligere har set«. Dette program, som ifølge præsident Hinckley vil bringe antallet af templer op på »100 ved udgangen af dette århundrede«, gør det muligt for hellige over hele verden at nyde evangeliets »største velsignelser« (se Stjernen, juli 1998, s. 93, 94).

Følgende udtalelser fra medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum forklarer betydningen af templer og tempelordinanser.

Præsident Gordon B. Hinckley: »Det er en betydningsfuld og afgørende tid indenfor Herrens værk … Vi lever i en af de største og vigtigste epoker i Kirkens historie og i historien om Guds værk blandt sit folk. Vi lever i den mest storslåede æra for tempelbyggeri, som nogensinde har fundet sted« (»Fryd jer i denne dejlige periode hvor templer bliver bygget«, *Stjernen*, oktoberkonferencen 1985, s. 43).

»Hvert eneste tempel, bygget af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, står som udtryk for dette folks vidnesbyrd om, at Gud vor evige Fader lever, at han har en plan til velsignelse af sine sønner og døtre i alle tidsaldre, at hans elskede Søn, Jesus Kristus … er verdens Frelser og Forløser, hvis sonoffer muliggjorde opfyldelsen af denne plan ved evigt liv til hver enkelt, som accepterer og efterlever evangeliet. Ethvert tempel, stort eller lille, gammelt eller nyt, er et udtryk for vores vidnesbyrd om, at livet på den anden side af graven er lige så virkeligt og sikkert som livet på jorden … Hver eneste ordinanse, udført i disse hellige bygninger, er evige i deres følger« (»Dette fredfyldte Guds hus«, *Stjernen*, juli 1993, s. 72).

ET STED TIL PRÆSTEDØMMETS NØGLER

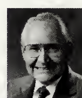
Præsident Boyd K. Packer: »Mange af de lærdomme, som har med det dybt åndelige i Kirken at gøre, er symbolske, især når det vedrører templet. Vi benytter ordet *nøgler* på en symbolsk måde. Her repræsenterer præstedømmets myndighedsnøgler omfanget af den magt, som gives det jordiske menneske fra den anden side af sløret til at virke i Guds navn på jorden. Ordene *besegling*, *nøgler* og *præstedømme* er nært forbundet med hinanden …

Disse nøgler tilhører Kirkens præsident – profeten, seeren og åbenbareren. Denne hellige beseglingsmagt findes i Kirken nu. Der er intet, der betragtes som mere helligt af dem, der kender denne myndigheds betydning. Intet varetages mere omhyggeligt« (»Det hellige tempel«, *Stjernen*, juni 1992, s. 21–22).

ET STED TIL INDGÅELSE AF PAGTER

Ældste Henry B. Eyring: »De sidste dages hellige er et pagtsfolk. Lige fra vores dåbsdag og gennem alle vores livs åndelige milepæle aflægger vi løfter til Gud, og han aflægger løfter til os. Han holder altid de løfter, som han giver gennem sine bemyndigede tjenere, men vores livs afgørende prøve består i, om vi vil indgå og holde vores pagter med ham« (»Guds vidner«, *Stjernen*, januar 1997, s. 29).

Ældste L. Tom Perry: »Når vi har accepteret de fire første principper i evangeliet, og når vi har haft tid til at bevise vort værd ved at leve i harmoni med evangeliets lærdomme,

BAGGRUND: FOTO AF TEMPLET I VERNAL I UTAH: JED CLARK; INDSAT: DETALJE FRA *KRISTI ANSIGT*, AF HEINRICH HOFMANN, GENGIVET MED TILLADELSE FRA C. HARRISON CONROY COMPANY; FOTO AF BESEGLINGSVÆRELSET I TEMPLET I HONGKONG: © INTELLECTUAL RESERVE, INC.; FOTO AF TEMPLET I MONTICELLO I UTAH: JOHN LUKE

er det muligt at komme ind i Herrens tempel og modtage vores begavelse ...

Efter at have modtaget din egen begavelse kan du blive forenet med din ægtefælle og beseglet i ægteskab for tid og al evighed ...

Hvor vidunderlige Herrens belæringer til sine børn dog er, om at der for evigt kan være familiesammenhold mellem bedsteforældre, forældre, børn og børnebørn som en evig familieorganisation« (»Lad os drage op til Herrens bjerg«, *Stjernen*, oktober 1982, s. 117).

Ældste Robert D. Hales: »Et evigt bånd opstår ikke bare som følge af de beseglende pagter, som vi indgår i templet. Vores opførsel i dette liv vil afgøre, hvad vi vil være i evighederne. For at opnå velsignelserne ved den besegling, som vor himmelske Fader har givet os, må vi holde budene og opføre os på en sådan måde, at vores familier har lyst til at leve sammen med os i evighederne. De familieforhold, som vi har her på jorden er vigtige, men deres største betydning ligger i den indflydelse, som de har på vores slægt her på jorden i fremtidige generationer og gennem hele evigheden« (»Den evige familie«, *Stjernen*, januar 1997, s. 61).

Ældste Jeffrey R. Holland: »Vi har modtaget det mest opmuntrende af alle endelige løfter: *Den kraft, der knytter os sammen i retfærdighed er større end nogen anden kraft – en hvilken som helst kraft – som vil forsøge at skille os.* Det er den kraft, der ligger i pagtsteologien og magten i præstedømmets ordinanser. Det er Jesu Kristi evangeliums kraft« (»Things We Have Learned – Together,« *Ensign*, juni 1986, s. 32).

Ældste M. Russell Ballard: »Alle voksne medlemmer af Kirken bør stræbe efter at blive værdige til at modtage templets ordinanser. De bør finde frem til deres forfædre og udføre de hellige tempelordinanser for dem.

... Indgåelse og overholdelse af hellige pagter i Herrens hus er ... det højeste, mest mættende åndelige festmåltid i Jesu Kristi evangelium i livet på jorden; det har evige konsekvenser« (»Festmåltid ved Herrens bord«, *Stjernen*, juli 1996, s. 83).

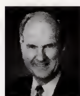
ET STED FOR HELLIGGØRENDE TJENESTE

Præsident Thomas S. Monson: »Skønt midlertidige hindringer i slægtsforskningen kan synes uovervindelige, vil der ofte på mirakuløs vis vise sig en tydelig sti gennem alle problemerne ...

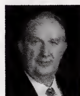
Profeten Joseph Smith erklærede: ›Alt, hvad vi gør for vores egen frelse, skal også udføres for vores afdødes frelse, for frelse er ens for alle.‹

Vi må ikke blive trætte af at gøre det gode. Hvis vi føler, at vores bidrag til dette hellige værk er lille eller ubetydeligt, så skal vi blot huske på, at ›sjæle er af stor værdi i Guds øjne‹ [L&P 18:10] ... Når vi udfører vores arbejde i tro, vil vi kvalificere os til de ønskede velsignelser« (»Anstødssten, tro og mirakler«, *Stjernen*, juni 1996, s. 20–21).

Ældste Russell M. Nelson: »Efter sin korsfæstelse tjente Jesus i åndeverdenen, hvor han iværksatte missioneringen blandt dem, der var døde uden at høre evangeliet (se 1 Pet 4–6; L&P 138:10–37). Det er logisk at forvente, at der skulle udføres dåbshandlinger for disse sjæle ...

Fra Adams dage til tidernes midte blev tempelordinanserne udelukkende udført for de levende. Ordinanserne for de døde måtte afvente forsoningen og Frelserens tjenestegerning efter hans død (se L&P 138:18–37)« (»Elias' ånd«, *Stjernen*, januar 1995, s. 83).

Ældste Richard G. Scott: »Beslut dig til at velsigne dem, der er afhængige af dig – og velsign derved dig selv umådeligt.

... Jeg lover, at Herren vil velsigne dig i dine anstrengelser, for det er hans værk, og han vil

vejlede din bønsomme indsats for at bringe ordinanser og pagter til dine forfædre.

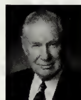
Gennem vores indsats i hellige templer her på jorden, ved anvendelse af den myndighed, som Frelseren har delegeret, modtager vore forfædre de frelsende ordinanser, som gør det muligt for dem at opnå evig lykke« (»Forløsningen: Kærlighedens høst«, *Stjernen*, januar 1991, s. 5–6).

Ældste Dallin H. Oaks: »Det andet princip er, at vi må forstå, at i arbejdet med at forløse de døde er der mange opgaver, der skal udføres, samt at alle medlemmer bør deltage i arbejdet ved bønsomt at udvælge sig de opgaver i betragtning af deres personlige forhold og kaldelser i Kirken på det givne tidspunkt ...

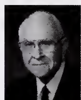
Vi skal danne familieorganisationer, tilrettelægge familieprojekter, berøre hjerter, bede bønner, tilegne os lærdomme, undervise børn, identificere levende og døde, indhente tempelanbefalinger, aflægge tempelbesøg, indgå pagter og modtage ordinanser« (»Med visdom og orden«, *Stjernen*, december 1989, s. 18–20).

ET STED, HVOR MAN MODTAGER PERSONLIGE VELSIGNELSER

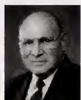
Præsident James E. Faust: »Vi ... tror på helbredelsens gave. Denne gave omfatter, ifølge min forståelse helbredelse af både krop og sjæl. Ånden taler fred til sjælen ...

Herren har sørget for mange muligheder, hvorigennem vi kan modtage denne helbredende indflydelse. Jeg er taknemmelig for, at Herren har gengivet tempeltjenesten til jorden ... Vore templer er et tilflugtssted, hvor vi kan tage hen og aflægge mange af verdens bekymringer. Vore templer er fredfyldte og rolige steder. I disse hellige bygninger ›læger (Gud) dem, hvis hjerte er sønderknust, og forbinder deres sår‹ (Sl 147:3)« (»Åndelig helbredelse«, *Stjernen*, juli 1992, s. 6–7).

Ældste David B. Haight: »Et tempel er et sted, hvor de, som han har udvalgt, modtager kraft fra det høje – en kraft, der gør os i stand til at bruge vore gaver og evner med større intelligens og større effektivitet for at tilvejebringe vor himmelske Faders hensigter i vores egen tilværelse og hos dem, vi elsker ...

Kom værdigt og regelmæssigt til templet. I velsigner ikke blot de afdøde, men I kan frit modtage den lovede personlige åbenbaring, der kan velsigne jeres liv med kraft, viden, lys, skønhed og sandhed fra det høje, som vil vejlede jer og jeres efterkommere til evigt liv« (»Kom til Herrens hus«, *Stjernen*, juli 1992, s. 16–17).

Ældste Joseph B. Wirthlin: »Herrens hus er et sted, hvor vi kan træde uden for verden og betragte vort liv i et evigt perspektiv. Vi kan tænke over belæringerne og pagterne, som hjælper os til en klarere forståelse af frelsesplanen og vor himmelske Faders uendelige kærlighed til sine børn. Vi kan tænke over vort forhold til Gud, den evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus ...

Regelmæssig tempeltjeneste kan give os åndelig styrke. Den kan tjene som et anker i hverdagen, en kilde til inspiration, beskyttelse, sikkerhed, fred og åbenbaring« (»Tragt efter det gode«, *Stjernen*, juli 1992, s. 84).

Ældste Neal A. Maxwell: »Hvis vi ... vil holde vore pagter, så vil vi være åndeligt sikret« (»I skal sejre, ›ligesom også jeg har sejret‹«, *Stjernen*, juli 1987, s. 64).

»Lad vindene og stormene slå mod sådanne hellige; de vil overvinde verden – ikke omvendt. Lad andre falde; disse falder ikke! Lad andre surmule og tvivle; de gør det ikke! Lad andre larme og håne templet; de vil stille drage til templet og gøre hans arbejde, hvis hus det er!« (»Vi skinner som et himmellys i verden«, *Stjernen*, oktober 1983, s. 17). □

TEMPELGÆN

GER-TYPEN

Tamara Leatham Bailey
ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

Hvem kunne have vidst, at en beslutning, jeg traf, da jeg var 11 år, skulle påvirke hele resten af mit liv?

Dengang kom min familie sjældent i Kirken. Men min bror og jeg gik begge to i Primary. Under en lektion om tempelægteskab sagde min lærerinde: »I skal beslutte her og nu, at I vil giftes i templet. Det kan ikke vente. Træf beslutningen i dag.« Det er den første gang, hvor jeg husker, at jeg blev rørt af Ånden, og jeg besluttede på stedet, at det var mit mål at blive gift i templet.

De næste par år var der intet, som ændrede sig. Jeg kom sjældent i Kirken, men jeg tænkte anderledes. Jeg troede, at jeg en skønne dag ville tage til templet.

Med tiden fik den beslutning betydning for andre beslutninger. Da jeg var 14, besluttede jeg, at en, som planlagde at tage i templet, burde deltage i seminar. Jeg så mig selv som en seminar-type.

Mine veninder fra seminar gik også til UP-aktiviteter, så det begyndte jeg også at gøre. Jeg besluttede, at en, der planlagde at modtage templets velsignelser, ville have gavn af at gøre sig fortjent til sin Anerkendelse for kvindelighed. Det var ikke let, fordi jeg var blevet aktiv så sent, men en dejlig leder hjalp mig med at sætte ekstra mål for at indhente de andre.

Et af mine mål var at have 100% tilstedeværelse ved Kirkens møder i en hel måned. Det var hårdt at blive sat af uden for Kirken af mine forældre hver uge. Nogle gange fik jeg min lillesøster til at gå med mig, så jeg ikke skulle sidde helt alene. Da jeg nåede det mål, fik jeg øjnene op for, at jeg var kirkegænger-typen.

Jeg begik fejltrin, mange fejltrin. Til tider følte jeg mig modløs og tænkte, at min tempeldrøm aldrig ville blive til virkelighed. En kærlig biskop vejledte mig, belærte mig om omvendelse og hjalp mig med at beslutte at holde ud. Han fik mig til at huske på, at uanset hvor vanskeligt det ville blive, så ville det at komme i templet være alle anstrengelser og ofre værd.

Da jeg fyldte 16, måtte jeg træffe flere beslutninger. En af mine søndagsskolelærere advarede os: »I gifter jer med en, som I går ud med. Sørg for at gå ud med en, som I kan blive gift i

At deltage i seminar, gå i kirke og gå ud med den rette førte alt sammen til, at jeg var der, hvor jeg gerne ville være.

templet med.« Jeg tog hans råd alvorligt og overvejede mine bekendtskaber: »Er det en, som jeg kunne tage til templet med?« Nogle gange tog jeg fejl. Men jeg holdt fast ved min plan, indtil jeg traf den rette mand, som jeg kunne gifte mig med det rette sted.

Mine forældre støttede mig i alle mine beslutninger. Mor og far stod sammen med mig på forhøjningen, den dag hvor jeg modtog min Unge Pigers medaljon. De var til stede, da jeg afsluttede seminar. De var med, da jeg modtog min patriarkalske velsignelse, og de støttede mig, mens jeg gik på Ricks College.

Jeg havde aldrig klaret det, hvis jeg ikke tidligt havde besluttet, at jeg var tempelgænger-typen.

De var begge sammen med mig, den gang hvor jeg gik op til templets indgang. Jeg havde endelig nået det punkt, hvor jeg kunne træde ind i templet og modtage de velsignelser, som jeg havde lært om og set frem til. Statuen af englen Moroni, der strålede oppe på templets spir i det tidlige morgenlys, syntes at forkynde min glæde for alverden. Jeg kyssede mine forældre farvel, da jeg gik indenfor.

Hvis jeg havde ventet med at beslutte mig for, hvor jeg skulle giftes, ville det have været alt for svært at sige farvel til mine forældre udenfor, mens jeg selv blev viet inde i templet. Jeg ville ikke have haft et stærkt vidnesbyrd om evangeliet, om templets betydning og nødvendigheden af at indgå evige pagter. Jeg ville måske aldrig have fået chancen for at træffe den beslutning. Ledere, biskopper og venner har hjulpet mig. Min familie har støttet mig. Men jeg havde aldrig klaret det, hvis jeg ikke først havde *besluttet* at blive gift i templet.

I templet lærte jeg mere om min himmelske Faders plan for mig. Jeg lærte, at jeg slet ikke havde nået mit mål endnu. Jeg havde kun taget endnu et skridt. Så jeg *besluttede* mig straks for at holde mine tempelpagter, uanset hvor vanskeligt det ville blive. Jeg *besluttede*, at jeg en dag vil vende tilbage for at leve sammen med min himmelske Fader. □

Forklarelsen **af Carl Bloch**

»Seks dage efter tog Jesus Peter og Jakob og hans bror Johannes med sig og førte dem op på et højt bjerg ... Og han blev forvandlet for øjnene af dem, hans ansigt lyste som solen ... Og se, Moses og Elias kom til syne for dem og talte med ham« (Matt 17:1–3).
Gengivet med tilladelse fra Nationalhistorisk museum på Frederiksborg Slot i Hillerød.

Det kinesiske tegn for kærlighed er symbolsk for de følelser, som de hellige i Taiwan nærer for Herren, for hinanden og for Jesu Kristi evangelium. Se »Taiwan: Fire årtiers tro«, side 28.

